

KOMMUNISTISK POLITIK

Berlin 8. maj 2005
60-årsdagen for nazitysklands kapitulation

*I MINDET OM OFRENE - OG MED TAK
TIL ALLE DER YDEDE MODSTAND*

Nr. 10

9. årg.

2005

13. maj -
26. maj

Støttepris 12 kr.

TEMA: SEJR OVER FASCISME OG IMPERIALISME

Håndslag og knytnæve s. 2 ● En fascist indtager Moskva s. 3 ●
Krigsforbryder på mission s. 4 ● 1. maj mod Fogh, Bush og EU s. 6 ●
Illegalt arbejde under hammeren s. 8 ● Vores drømme kan ikke standses! s. 10 ●
Politibeskyttelse s. 11 ● 4. maj mod fascisme og krig s. 12 ●
30 år siden Vietnams folk besejrede USA s. 14 ●
Sovjetunionen og kampen mod Hitlertyskland s. 18 ● Debat s. 22 ● Festen er forbi s. 24

Håndslag og knytnæve

Tre generationer blandt de endnu levende – og tre krige, der stadig sætter sine spor verden over:

Den store antifascistiske krig 1939-45 og Danmark besættelse og befrielse. Vietnam-krigen (USA's krig mod Indokina) – 68-generationens krig. Og nutidens store krig: den amerikanske krig for verdensherredømme, den såkaldte krig mod terror – med Irak som omdrejningspunkt, og Danmark som krigsdeltager på den amerikanske imperialismes side.

Alle disse tre store krige har og har haft afgørende betydning for en hel ungdomsgenerations politiske orientering. På globalt plan har de konfronteret enhver med kravet om stillingtagen og handling. Alle klasser, alle sociale lag, har måttet og må forholde sig til dem.

Det officielle Danmark har hver gang valgt den gale side. Dets stilling til Nazi-Tyskland og dets 'Europæiske Nyordning' er et af de sorteste kapitler i Danmarkshistorien. Både op til besættelsen den 9. april 1940 og efter førte det officielle Danmark tilpasningspolitik til Nazi-Tyskland. Det officielle Danmark valgte fra 1940 til 29. august 1943 at stille sig på den nazistiske nyordnings side i den globale kamp. Kollaboratørpolitikken gjorde Danmark til en vigtig brik i Hitlers aggressionskrig. Det blev den tyske krigsmaskines forrådskammer og tilsluttede sig den fascistiske Anti-Komintern-pagt. I aggressionskrigen mod det socialistiske Sovjetunionen fra 22. juni 1941 stod det officielle Danmark på Hitler-Tysklands side.

Det officielle Danmark gjorde rakkertjeneste for Hitler med opfordringen til ikke at yde modstand mod den tyske besættelse, men at angive modstandsfolkene, og med det grundlovsstridige forbud mod det kommunistiske parti. Den frem til i dag så højt priste Grundlov med dens retsgarantier viste sig at være undværlig, da det virkelig gjaldt.

Det var modstandskampen, som satte en stopper for det officielle Danmarks skammelige forræderi mod nationen og menneskeheden. Og modstandsbevægelsen var ikke mindst den daværende ungdomsgenerations oprør mod den herskende klasses kollaboratørpolitik. Modstandsbevægelsens erfaringer lever stadig videre i kampen mod krig og fascistme

KOMMUNISTISK POLITIK

i dag og i kampen mod et reaktionært imperialistisk og kolonialistisk EU.

Det officielle Danmark stillede sig igen på den gale side i efterkrigstiden. Nu støttede det den amerikanske imperialisme og dens krige – først i Korea, så i Vietnam og Indokina. Danmark deltog ikke direkte i Vietnam-krigen, men støttede USA og dets krigsforbrydelser mod folk, som kæmpede for at afkaste sig kolonialismens åg og vinde selvbestemmelse. Det er i dag almindeligt accepteret, at den amerikanske krig i Indokina var en uretfærdig og forbryderisk krig. Det skyldes alene den amerikanske imperialismes nederlag. Ingen ansvarlige er blevet stillet til regnskab for forbrydelserne – og det officielle Danmark har aldrig sagt undskyldning for sin støtte til denne krig.

En ny generation – 68-generationen – vendte sig mod den amerikanske imperialisme og det officielle Danmarks støtte til den. Ungdomsoprøret var en knytnæve i ansigtet på magthaverne, og en fortsættelse af linjen fra modstandskampen. Derfor blev modstanden mod det danske medlemskab af det EU, som i en ny tid og under nye former ville realisere borgerskabets drøm og et forenet kapitalistisk og imperialistisk Europa også så stærk og vedholdende – selvom den ikke var stærk nok til at forhindre dansk medlemskab.

Nu har det danske borgerskab igen kastet masken. Imperialismens dødningsfejæs griner bag den. Danmark er officielt i krig på den amerikanske imperialismes side – i Irak, i Afghanistan – medlem af koalitionen af villige lakajer. Og Danmark er på vej til at blive en delstat i monopolerens 'Forenede Europa'. Kollaboratør linjen fra besættelsen er fortsat uafbrudt efter Danmarks befrielse som officiel politik, selvom landets nuværende krigsforbryder-statsminister tager afstand fra den og forsøger at fremstille sin lakajvirksomhed som en fortsættelse af linjen fra modstandskampen.

Men en ny generation er ved at gå til modstand mod det officielle Danmarks rakkertjeneste, parat til at fortsætte oprøret. Håndslaget mellem de tre generationer er: Kampen fortsætter. Modstanden består. Og den vil sejre.

En knytnæve til det rådne officielle Danmark!

Redaktionen 10. maj 2005

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 275 kr.

År (26 nr.) 450 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 20. maj 2005

En fascist indtager Moskva

Hitlers arvtager som verdenserobrere, den amerikanske præsident George W. Bush, gjorde, hvad Hitler aldrig formåede: Han indtog Moskva og overværede en militærparade ved Lenins Mausoleum – forvandlet til tribune til lejligheden for ikke at forstyrre de fornemme udenlandske statsledere, som var kommet til Rusland for at deltage i fejringen af 60-året for Europas befrielse for nazismen.

Nogle steder på sin tur lod Bush sig selv og sit land hylde som Europas egentlige befrier for 60 år siden.

Amerikanske tropper satte imidlertid først foden på europæisk jord i 1944, da krigen allerede var afgjort. De kom først, da Hitlers styrker var på tilbagetog mod Berlin og man kunne øjne Nazitysklands endelige nederlag til Stalins Røde Hær, som i tre år kæmpede næsten alene mod det nazistiske vilddyr og til sidst sejrede.

Næsten 27 millioner russere blev dræbt. De samlede amerikanske tab var en brøkdelen (292.000), de fleste uden for Europa.

Overalt lod Bush sig hylde som verdensfrelseren af i dag, som korsridderen ”imod tyranni”, som garanten for, at skilte med ”frihed” og ”demokrati” stråler i hvert eneste land om kap med neonskilte for Coca Cola og McDonald’s.

Bush havde forberedt sin entré ved at sende sine stikirendrenge i forvejen med budskabet om, at Rusland skulle undskylde for ”besættelsen” af de baltiske lande Estland, Letland og Litauen. Den danske statsminister Anders Fogh Rasmussen gik forrest blandt lakajerne.

I sin tale i Letlands hovedstad Riga uddybede fascisten Bush hensigten. Om de baltiske lande sagde han:

”De baltiske stater er medlemmer af en global koalition, og ethvert af dem yder væsentlig bidrag hver eneste dag.” Derefter opremsede han de tre landes krigstjeneste i Irak og Afghanistan og meddelte:

”Det er ingen overraskelse, at Afghanistan og Irak finder stærke allierede i de baltiske nationer. Fordi I

har kendt til tyranni for nylig, bliver I berørt af undertrykkelsen af andre. De mænd og kvinder, som står under min kommando, er stolte af at gøre tjeneste sammen med jer.”

Den verbale kvittering for militær lakaj- og rakkertjeneste.

Den sande historiske sammenligning er de baltiske soldaters deltagelse i det nazistiske korstog mod Sovjetunionen 60 år tidligere – i SS-uniformer, med Hitler som øverstbefalende.

Men Bush gik videre endnu. Han fordømte ikke bare den tysk-sovjetiske ikkeangrebspagt i 1939, men også Jalta-aftalen mellem den store antinazistiske koalitions ledere Churchill, Roosevelt og Stalin i februar 1945, der lagde rammerne for en verden efter krigen, som skulle basere sig på samarbejde mellem nationerne og kollektive aftaler, og som etablerede idéen om FN. I en særlig deklaration om ’det befriede Europa’ fastlagdes da rammerne for efterkrigstidens Europa og Tyskland (der dog senere blev brudt af vestmagterne).

Nu fordømmer George W. Bush også Jaltaaftalen – som USA indgik – med følgende ord:

”Når vi fejrer en sejr for seks dage siden ... for seks årtier siden, har vi også et paradoks i tankerne. For en stor del af Tyskland førte nederlaget til frihed. For en stor del af Øst- og Centraleuropa bragte sejren et andet imperiums jernhæl. Sejrsdagen betød enden på fascismen, men den betød ikke en afslutning på undertrykkelsen. Jalta-aftalen fulgte den uretfærdige tradition fra München og Molotov-Ribbentrop-pagten. Endnu engang var

små nationers frihed undværlig, når magtfulde regeringer forhandlede. Men dette forsøg på at ofre friheden til fordel for stabilitet efterlod et kontinent, der var delt og ustabil. Millioners fangenskab i Central- og Østeuropa vil blive husket som en af historiens største uretfærdigheder.”

Fascisten Bush mener med andre ord, at Jalta-aftalen ikke skulle være indgået, men at USA skulle have fortsat Hitlers krig mod det socialistiske Sovjetunionen.

Endnu mere betydningsfuldt for i dag er det, at det er en kontant udmelding om, at USA går ensidigt til værks, at imperiet vil skide på kollektive aftaler og international lov, når det eksporterer sin ’frihed’ og sit ’demokrati’ med våbenmagt eller dollars til alverdens lande.

Mens München-aftalen i 1938 var et forræderi, Chamberlains knæfald for Hitlerfascismen, udsalg af de små nationer i Europa og en invitation til et angreb på Sovjetunionen, var ikkeangrebspagten mellem Tyskland og Sovjetunionen i 1939 en påtvunget historisk nødvendighed, som var med til at lægge grunden til Hitlers fald. Og Jalta-aftalen lagde grunden til en mere retfærdig verdensorden og var til fordel for frihed og demokrati.

Selvom værterne forsøgte at skjule det for de fornemme gæster, så var hele Moskva og hele Rusland i forbindelse med 60-års-festlighederne for sejren over fascismen præget af Stalin, Den Røde Hærs øverstbefalende, Europas og verdens egentlige befrier. Veteranererne huskede ham, bar hans billede, skålede for ham. Overalt i Rusland hang hans portræt, nye statuer rejstes af ham, der blev stillet krav om at opkalde byer og pladser efter ham.

40 års revisionistisk fordømmelse af Stalin og de seneste 15 års massive borgerlige hjernevask om ”massedorderen” Stalin har ikke bidt på det russiske folk. Taknemmeligheden over for den antifascistiske krigs veteraner gjaldt også ham, deres leder, demokratiets og frihedens sande anfører. -lv

Krigsforbryder Fogh og det officielle Danmarks forbrydelser under besættelsen

Statsminister Anders Fogh Rasmussen har undsagt 'samarbejdspolitikken' under besættelsen – med sine egne formål

'Samarbejdspolitikken' eller 'kollaboratørpolitikken' blev bedrevet af en 'samlingsregering' bestående af de samarbejdende partier Socialdemokratiet, Venstre, De Konservative og Det Radikale Venstre fra besættelsens dag ét, og indtil folkeopstanden i august 1943 tvang den til at gå af.

Samarbejdspolitikken var en villig lakajpolitik over for Hitlertyskland, som reelt gjorde Danmark til deltager i Nazi-Tysklands krig for verdensherredømme.

Den danske regering tilsluttede sig Antikomintern-pagten, og Danmark blev reelt krigsførende i Hitlers felttog mod det socialistiske Sovjetunionen.

Den officielle danske politik var en tilpasningspolitik til Hitlers nyindretning af Europa og verden.

Dansk industri og dansk landbrug omstillede produktionen til den tyske krigsmaskines behov og tjente store

profitter derved. I danske ministerier planlagdes profitable danske andele i 'østrummet'. Danske monopoler tjente som de tyske monopolgiganter på brugen af slavearbejde i de besatte områder – som f.eks. F.L. Schmidt de baltiske lande, som tyskerne nyindrettede med dansk bistand.

Selv efter den danske samarbejdende krigsforbryderregering var blevet tvunget væk, fortsatte væsentlige elementer i samarbejdspolitikken under det efterfølgende embedsmandsstyre.

Det hele skete under det patriotiske påskud, at Danmark skulle reddes så let igennem besættelsen som muligt, med så få ofre og ødelæggelser som muligt.

Den virkelige mening med det hele var at sikre storlandbruget og monopolerne krigsprofit og nyordningsprofit.

Det arbejdende Danmark betalte i form af reallønssald og forarmelse. Modstandsbevægelsen betalte i menneskeliv for samarbejdspolitikkerne, som kaldte dem 'terrorister' og opfordrede til at angive dem. Og ikke mindst betalte folkene i de besatte lande og de allieredes soldater en høj pris: Danmark forlængede verdenskrigen og holdt den tyske krigsmaskine kørende

meget længere, end hvis det officielle Danmark var gået under jorden og havde ført modstandspolitik.

Anders Fogh-Rasmussens undsigelse af samarbejdspolitikken har vakt stor irritation hos et helt korps af historikere, som loyalt har beskyttet samarbejdspolitikken gennem de sidste 60 år ud fra det samme snævert nationalistiske grundsyn, som den altid er blevet solgt som – at den 'reddede Danmark' og fik landet relativt let gennem krigen.

De har i deres modargumentation været fuldstændigt tavse om den sammenhæng, Irak-krigsforbryderen Fogh Rasmussens udtalelser skal ses. Statsministeren ønsker at fremstille sig selv og sin regerings nuværende aggressive krigspolitik som drabant for USA's kolonialistiske krigsmaskine som en direkte forlængelse af modstandskampen og modstandsbevægelsens holdninger.

Han forsøger at sælge de skændige udplyndringskrige i Afghanistan og Irak og Mellemosten som baseret på den danske modstandskamps værdier, som et forsvar for frihed og demokrati.

Statsministerens parti Venstre – storbøndernes parti – var under besættelsen den stærkeste tilhænger af tilpasnings- og samarbejdspolitikken. Alle de fire samarbejdende gamle partier er delagtige i forbrydelser under besættelsen, og ingen er blevet stillet til ansvar for den, i 'den nationale forsonings' ånd.

Men f.eks. hos De Konservative og til en vis grad hos Socialdemokraterne udskiltes der i løbet af krigen – og ikke mindst efter Den røde hærs sejr ved Stalingrad – en opposition til samarbejdspolitikken. En fremtrædende konservativ leder som Christmas Møller flygtede til England. Venstre har derimod ingen modstandshelte.

De vigtigste organisationer af gamle modstandsfolk som Aktive Modstandsfolk har til gengæld undsagt statsministerens bedrag og nægtede at deltage i de hykleriske officielle fejring af befrielsen den 5. maj. Til gengæld markerede de den ved et stort arrangement på befrielsesaftenen den 4. maj på Rådhuspladsen i København.

Berlin:

Skandaløs Nazi-march stoppet

Det er en skandale: På 60-års-dagen for Hitler-Tysklands sammenbrud havde nazister tilladelse til at demonstrere i hjertet af Berlin – på Alexanderplatz – og marchere gennem byen.

Mens titusindvis af antifascister den 8. maj – kapitulationsdagen – fejrede nazismens sammenbrud og tyskernes befrielse fra det nazistiske åg samledes nogle tusinder nazister fra NPD (Nationaldemokratische Partei Deutschlands) m.fl. i Berlins hjerte under massiv politibeskyttelse for at vise verden, at nazismen ikke er død, under parolen: "60 års løgne om befrielse – slut med skyldkomplekset" (!)

De ville marchere fra Alexanderplatz til Friedrichsstrasse i det østlige Berlin – men blev forhindret deri af

15000 antifascistiske demonstranter, mens Berlins bystyre fejrede 'det tyske demokrati' og sig selv under stort anlagte festligheder ved Brandenburger Tor.

Over 100 venstrefløjsorganisationer og –grupper stod bag den fælles demonstration mod "fascisme, militarisering og tyske offermyter".

Blandt antifascisternes krav var ØJEBLIKKELT FORBUD MOD ALLE FASCISTISKE ORGANISATIONER!

Fascisme er ikke politik, men forbrydelse.

Nazismen marcherer igen, i Riga i Letland og i hjertet af Berlin.

Anders Fogh, Bush og Den Europæiske Union protesterer ikke.

Fogh på mission for Bush

*Anders Fogh på mission:
Forberedte vejen for Bush i
de baltiske lande og Rusland*

Danmarks 'store statsmand', krigsforbryderen Anders Fogh Rasmussen – med høresnegl i Det Hvide Hus – har endnu engang været udsendt lakaj for den amerikanske præsident Bush, hvis storstilede indtog i Moskva ved fejringen af 60-året for sejren over Hitler-Tyskland han var sendt i forvejen for at forberede.

Under en rundrejse til de baltiske lande opfordrede han den russiske præsident Vladimir Putin, til at Rusland skal 'erkende og beklage, at det i et halvt århundrede besatte og undertrykte de tre baltiske lande'.

- *Vi ved af erfaring, at for at sikre forsoning hjælper det at anerkende fejl i fortiden - og undskyldte på vegne af nationen*, sagde Anders Fogh Rasmussen.

"Rusland invaderede over to omgange under Anden Verdenskrig de tre baltiske lande og førte en hård undertrykkelsespolitik, hvor blandt andet flere hundrede tusinde baltere blev deporteret," skrev lakajens lakajblad Politiken, som er den ivrigste forsvarer af den offi-

cielle danske kollaboratør-politik under besættelsen i den danske presse.

Fogh og Politiken 'glemmer' bekvemt, at Hitler-Tyskland – med profitabel dansk bistand – besatte de baltiske lande og brugte dem som springbræt for aggressionen mod Sovjetunionen, der krævede næsten 27 millioner sovjetborgeres liv. Der var store danske planer for genopbygningen i 'østrummet', og det officielle Danmark lod danske frivillige optræde i SS-uniformer i Frikorps Danmark, samtidig med at f.eks. F.L. Schmidt etablerede sig i de baltiske lande og tjente kassen på slavearbejdere.

Med Hitler-Tysklands besættelse af de baltiske lande kom fascismen til magten – tilintetgørelsen af jøderne begyndte og erobringskrigen mod Sovjetunionen tog fart.

Fra Letland alene kom der 150.000 frivillige til det tyske Waffen SS i krigen mod Sovjetunionen. Det var det største bidrag af soldater fra nogen af Tysklands allierede – og nogle af de mest brutale.

I dag lærer lettiske skolebørn, at SS kæmpede heroisk mod de bolsjevikiske horder. SS-folkene hyldes som fædrelandets helte, der rejses monomerter for de faldne, og SS-typer marcherer i officielle mindeparader i hovedstaden Riga.

Det er alt dette, Fogh aktivt støtter. Dermed følger han direkte i besættelses-

tidens kollaboratørpolitikeres fodspor. Han går også i sin tidligere partiformand Uffe Ellemann-Jensens spor, som ihærdigt søgte at gøre de baltiske lande til et koloniseringsområde for den nuværende europæiske og amerikanske nyordning. Ellemann-Jensen var den første danske politiker, der hyldede de nazister – indbefattet danske 'østfrontsoldater' – som prøvede at holde Den Røde Hær tilbage, da den befriede de baltiske lande for den tyske besættelse og derpå fortsatte til Berlin og afsluttede det nazityske overherredømme i Europa og besættelsen af Danmark.

Bush's gentagelse af Anders Foghs rejserute, hans krav til undskyldninger fra Rusland og hans undsigelse ikke bare af den tysk-sovjetiske ikke-angrebspagt fra 1939, men også Jaltaaftalen fra 1945, afslører, at Fogh var ude på en koordineret mission – aktiv lakajtjeneste.

Krigsforbryderen Fogh Rasmussen er ikke modstandsbevægelsens arvtager, men arvtageren til alt det beskidte i den rådne danske herskende klasses politik – fra samarbejdet med Hitler til samarbejdet med Bush.

Det er Fogh, der om nogen skylder undskyldninger: til den danske modstandsbevægelse, til det socialistiske Sovjet, til historien.

Mormødre Mod Muren

Muraktion ved Israels Ambassade i København

Mormødre Mod Muren kan ikke acceptere verdens passivitet i forhold til Israels besættelse af Palæstina og opbygningen af apartheidmuren. Derfor har vi den 29. april aktioneret ved Israels ambassade i Danmark. I de palæstinensiske farver rød, grøn og sort skriver vi "Riv Muren Ned" på ambassademuren.

Israels apartheidmur splitter palæstinensiske familier. Den adskiller familier fra deres jord og vandforsyning. Den forhindrer mennesker i at gå på arbejde og i skole. Den forhindrer syge i at nå frem til hospitaler.

Israel påstår at muren bygges af sikkerhedshensyn, men målet er at stjæle endnu mere af Palæstinas jord og lægge det ind under staten Israel. Hvis muren

færdigbygges, vil der være mindre end 10 % af det historiske Palæstina tilbage til en palæstinensisk stat.

For nylig besøgte Danmarks statsminister Anders Fogh Rasmussen Mellemosten.

Under sit besøg roste han Israels regeringsleder Ariel Sharon for Israels indsats i forhold til fredsprocessen. Hermed udviser han foragt for det besatte

palæstinensiske folk, Haag-domstolens kendelse og FN's generalforsamling – i klar modstrid med holdningen hos flertallet af den danske befolkning.

Arbejderklassens internationale kampdag 2005: 1. maj mod Fogh, Bush og EU

Borgerpressen plejer at mene, at 1. maj er historisk passé. År efter år bliver det dementeret: titusinder dukker op til arrangementerne på arbejderklassens internationale kampdag. Nogle år lidt flere end andre – søndage har også andre fristelser, og generelt landet over var der lidt færre på gaden i år end når majdagen falder på en almindelig hverdag. Alligevel var Fælledparken i København pænt fyldt, Rød 1. maj i Munkemose i Odense igen det største 1. maj-arrangement på Fyn med 5000 deltagere på trods af regn op til starten – og selvom den nyvalgte Helle Thorning-Schmidt var hovedattraktionen hos socialdemokraterne. I Århus holdt den fælles 1. maj også skansen.

Kampen mod Fogh, Bush og unionsforfatningen stod i centrum for de 1. majarrangementer, som tager det med kampdagen alvorligt og ikke forvandler den til udendørs byfest.

APK's og DKU's 1. maj på Den Røde Plads (bag Frimurerlogen!) i Fælledparken var en stor succes. År for år er der kommet flere deltagere og besøgende. Et par tusind i år – som hørte på

Rød 1. maj i Munkemose

taler fra Flemming Jensen., APK og Cathrine Petersen, den nyvalgte formand for DKU, af formanden for Komiteen for et Frit Irak Sammi Alaa, Fredvagten Bo Richardt og andre – og på både jazzmusik med Sidste Udvej, a capella med Marie og Eva, politisk rap

fra Ole D (Sund Fornuft) og DJ Nage (Hvid Chokolade), afsluttende med rock med Highway Child.

Der var en fin stemning hele vejen igennem – lydhørhed på talerne og stor interesse for revolutionær og kommu-

Sammi Alaa

Eftersom den irakiske modstand har påført besættelsesmagten det ene militære nederlag efter det andet og spredt sig til at dække hele Irak, prøver besættelsesmagten nu at splitte irakerne og skabe etnisk og religiøs krig i Irak ved

at tildele den politiske ”magt” til deres kollaborører ved det farceagtige valg i begyndelsen af dette år. Formålet med valget var at fabrikere en quislingregering, der skulle legitimere besættelsen af Irak og aflevere den irakiske olie til de amerikanske firmaer.

Denne regering repræsenterer ikke det irakiske folk, men er et instrument i besættelsesmagts tjeneste, der har til opgave at ændre hovedmodsigningen i Irak fra at være mellem den imperialistiske besættelsesmagt og den folkelige irakiske modstand til at blive mellem irakernes kulturelle, religiøse og etniske identiteter ...

Den irakiske modstandsbevægelse har samlet det irakiske folk bag sig i kampen for den fuldstændige befrielse af Irak og genoprettelsen af landets selvstændighed.

Sammi Alaa er formand for Komiteen for et frit Irak.

Fredsaktivist Ulla Røder:

Ugen før angrebet på Irak blev jeg anklaget for hærværk mod et Tornado krigsfly med destination til Irak.

Hvorfor gjorde jeg dette? Fordi jeg såvel som alle andre borgere har en pligt at forsvare det irakiske folk mod international forbrydelse begået i vores navn.

Prøv lige at forestille jer jeres bedste venner bor i Irak, i er bekymrede for dem, hver eneste dag; for

nistisk litteratur fra bogsalget. Det samme var tilfældet på Rød 1. maj i Odense, der sluttede med det vildt populære band 'Den vi elsker'.

Rina Ronja Kari fra Folkebevægelsens Ungdom mod EU gav en kraftig opfordring til at sige Nej til unionsforfatningen den 27. september:

"Hvor mange gange hører vi ikke medierne og jaserne prøve at fortælle historien om at nej-siden er død. Men ved I hvad – det er ikke rigtigt, og siden afstemningen er blevet udskrevet er både de allerede etableret og nye bevægelser blomstret op."

Kravet om stop for besættelsen af Irak og øjeblikkelig tilbagetrækning af de danske soldater stod centralt: Arbejde! Stop for privatiseringer og sociale nedskæringer, f.eks. i forbindelse med kommunalreformen. Invester i liv og velfærd – ikke i raketter og kanoner!

Se uddrag af taler og hilsener fra Fælledparken og Munkemose andetsteds på siden

deres overlevelse i deres allerede knuste og sønderbombede land...

Derfor måtte jeg tage aktiv handling...

Jeg brugte en boltsaks, og min vrede gjorde resten. Jeg hamrede løs på kontrolpanelet; vingerne; bukkede flyets snude skamfuldt mod jorden.

"Vi vil ikke have jeres krig, Bush og Blair. Dette for alle de døde civile i Irak; for ofrene for årelange bombninger og sanktioner mod civilbefolkningen. Spildte våbenmilliarder. Nedrustning og forhandlinger i 30 år... løgn. Løgne for at købe sig tid til industrien og militærets oprustning. FN ... til nar. International lov... til nar"

Et Tornado jet koster 40 mio. pund. Mere end hele min familie vil tjene et helt liv, ved anstændigt hårdt arbejde. Aldrig mere skal nogen se krigens rædsler i øjnene fra dette fly.

Hilsen fra Annisette og Thomas

Denne dag, arbejdernes dag, dagen for socialisme og forandring. bringer så mange minder ... og så megen glæde og håb. Den bringer os også så tæt på alle vores venner rundt om på kloden, i Danmark, Los Angeles, New York, Manila, Nuuk, Palæstina ... alle de unikke og skønne nationer som fylder planeten og vores hjerter. Vi er alle een stor menneskelig længsel efter social retfærdighed, virkelig folkelig kultur, og fred.

Virkelig musik er folkets åndedræt, og vi har altid fundet musikkens magi i de undertryktes håb og styrke, allevegne, til alle tider. Frihed er sjælen i al virkelig kunst.

Til gavn for hele menneskeheden har folkelig modstand, med vision, mod og kærlighed, sat verdens mest perverst enorme militære/økonomiske maskiner i skak: "Imperiet" er i store vanskeligheder i Irak, Palæstina, Latinamerika, i Asien, allevegne. Kanonerne og dollars'ene myrder forgæves. Monsteret er trængt op i en krog - omend netop derfor så farligt som nogensinde.

Færre og færre lader sig hjernevaske. De fattige arbejderes hjerte, folkets hjerte, skinner igennem, umuligt at skjule. Lukker du øjnene, er der musikken ...

Vi vil fejre denne dag i Loíza, Puerto Rico ...

Til Venezuelas, Cubas og andre latinamerikanske folk, som tænder håb hos så mange i dette forår; og de millioner som samles til 1. maj demonstrationer verden over: I er andre millioners store forhåbning! - til hver eneste kassedame i Los Angeles, København, allevegne ...

En ny 1. maj for kærlighed, forandring, revolution, en evig sang om frihed.

Omar Dhahir, irakisk forfatter

Arbejderklassen forsvinder ikke, tværtimod. Nu har verdens befolkning bedre beviser for, at arbejderklassen er en bedre garant for en bedre fremtid.

Arbejderklassens principper, visioner og ambitioner er så levende som de altid har været siden begivenhederne i Chicago i 1890erne.

Alternativet til arbejderklassens optimistiske internationale, fredelige og progressive holdninger ser vi i dag: Krige, besættelser, massakrer, fattigdom, misbrug af børn og kvinder ikke kun på arbejdsmarkedet, men i sexindustrien, som med kapitalismens velsignelse blomstrer over hele verden. I Mellemøsten er alternativet en tilbagevenden til den mørkealder, hvor de uvidende ayatollah'er med deres middelaldermentalitet i alliance med

de meste grådige og røveriske kapitalister har gjort livet sort for millioner af mennesker, især kvinder...

Middelalderen og kolonialismen er vendt tilbage.

Men vi - de røde - vender også tilbage og synger igen, ikke kun for Moskva og Beijing, men også for de dræbte og sårede i Falluja og for de arbejdsløse og de fængslede i Ramallah og Jenin.

Illegal arbejdskraft under hammeren

Der er nu gået ret præcist et år, siden EU's østudvidelse fandt sted. Status er, at antallet af sager med illegal arbejdskraft og underbetaling har nået højder, som regeringen med et bredt flertal i ryggen gav løfter om ikke kunne nås.

Faktum er, at sagerne er femdoblet.

Det har medført en lang række arbejdskampe og blokader, der kun takket være aktive fagforeninger og deres samarbejde har forpurret forsøg på udnyttelse af illegal arbejdskraft og underbetaling af østeuropæere. Det mest skærpede eksempel på metoderne i dette landsomfattende "opgør" er en fagligt aktiv stilladsarbejder, der blev udsat for en mordtrussel.

Op til udvidelsen af EU med ti nye østeuropæiske lande pr. 1.maj '04 blev der af alle partier undtagen Dansk Folkeparti og Enhedslisten vedtaget en lov, der angivelig skulle skærme af for ovenstående problemer. Forliget indebærer blandt andet en overgangsordning, der stillede krav til tidsbegrænset arbejds- og opholdstilladelse for de arbejdssøgende østeuropæere.

Løfterne og garantierne fra politisk side var mangfoldige, men mange aktive fagforeninger var bekymret. Det

viser sig, at de havde grund til det. Det er specielt inden for landbrug, det såkaldt grønne område og byggebranchen, at misbruget er stort. Næstformand i TIB's Københavnsafdeling, Jens Borking, udtaler således til Folk i Bevægelse:

- Overgangsordningen er bedre end ingenting, men det er bestemt ingen sik-

En århusiansk bygherre har efter gentagne gange at have fået pillet sit stillads ned på en byggerenovring på Åbyvej valgt at få rejst stillads af et organiseret dansk firma. Stilladsarbejderne i Århus har vundet første halvleg. Men dermed er kampen mod illegal arbejdskraft og for ordentlige løn- og arbejdsvilkår ikke automatisk vundet.

ring mod løntrykkeri.

Forligspartierne justerede loven i marts, men det betragtes af de aktive fagforeninger som lappeløsninger. De profithungrende arbejdsgivere har stadig muligheder, der må betegnes som Det Vilde Vesten. Et af forholdene skyldes usikkerhed med, hvorvidt 'udstationeringsdirektivet' kan bruges til at omgå østtaftalen.

Derfor ser de aktive fagforeninger med en vis fortrøstning frem til den første retssag den 26.maj, hvor dette forhold bringes frem.

Det er ikke kun de østeuropæiske arbejders lønforhold, der nu er under hammeren, men hvorvidt det vil ændre på underbetaling og illegal indvandring er en anden sag. -gri

Smalt forlig om nye jobcentre

I forbindelse med den nye kommunalstruktur er de arbejdsløse også kommet i skudlinjen.

Regeringen har indgået et snævert forlig med Dansk Folkeparti, der betyder, at de nuværende regionsopdelte jobcentre overgår til kommunale. Såvel indholdet som proceduren for forliget har skabt utilfredshed hos De Radikale, Socialdemokraterne og fagbevægelsen.

De 14 i dag store eksisterende jobcentre vil blive spredt ud på omkring

100 langt mindre og kommunalt styrede centre. Forliget kritiseres derfor for at forringe mulighederne for de arbejdsløse, idet deres vejlederes råderum indskrænkes geografisk:

- Jeg frygter alvorligt, at der vil ske en indhegning af beskæftigelsesindsatsen i de enkelte kommuner. Og sådan er arbejdsmarkedet jo slet ikke skruet sammen. Vi pendler jo ind og ud af vores kommuner i dag, siger Thomas Adelskov, Socialdemokraternes nye arbejdsmarkedsordfører.

Forliget kritiseres også for, at indsatsen over for de ledige med de mange nye og mindre jobcentre ikke vil være så kvalificeret som de store regioner, ligesom retningslinjerne til de nye centre mere har til hensigt at bringe de arbejdsløse i arbejde af hensyn til statistikkerne, snarere end i forlængelse af deres handlingsplaner, der på papiret skal tage udgangspunkt i deres ønsker.

De to partier er også utilfreds med, at regeringen ikke har indkaldt dem til forhandling, hvilket er i modstrid med regeringens erklæringer om at "ville søge et bredt samarbejde". De Radikale har besluttet, at de ikke vil stemme for forliget, mens Thomas Adelskov modererer Socialdemokraternes modstand:

- Jeg har meget svært ved at forestille mig, at vi kan blive enige med regeringen om det her, fordi det reelt er en kommunalisering af beskæftigelsesindsatsen.

LO er af samme årsager utilfreds med forliget, hvilket har bragt LO's formand på "barrikaderne":

- Vi må erkende, at vi ikke kommer længere med den nuværende regering, og jeg ser derfor frem til, at en ny socialdemokratisk ledet regering vil ændre reformen, så snart den kommer til, siger Hans Jensen. -gri

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Ingen fordel ved arbejde

- *Det skal kunne betale sig at arbejde!*

Udsagnet er blevet ført frem af enhver statsminister de sidste i hvert fald 25 år. Senest gentaget af den nuværende. Lige lidt har det hjulpet. Kendsgørningerne er, at hundredtusinder i forhold til dagpenge ikke har et økonomisk incitament ved arbejde. Fordelen for disse består dels i at holde kontanthjælpen fra døren, og dels håbet om lettere adgang til anden arbejdsplads til højere løn.

I dag er det en betingelse, at man i gennemsnit aflønnes med 106,75 kroner for at oppebære retten til maksimale dagpenge – forudsat at man har fuldtidsarbejde. Når man fratrækker arbejdsmarkedsbidraget (8 pct.), som en arbejdsløs er undtaget fra, ”modtager” man således inden resterende skat m.v. godt 98 kr. pr. time. Når transport og kantineudgifter er trukket fra, så lander man på omkring de 88,40 kr., som den arbejdsløse får udbetalt i timen.

Hvis man er så ”heldig” at få arbejde og samtidig har børn, som derved skal passes i en daginstitution, kræver det en timeløn på mellem 120-140 kr. i timen, hvis regnestykket blot skal balancere – alt efter hvilken kommune man bor i, hvor mange børn man har, og hvor gamle de er.

DI dokumenterer misforholdet

Dansk Industri (DI) har begået en analyse – ganske vist med udgangspunkt i flygtninge og indvandrere, der tydeligt understreger, at masser af mennesker, der er ramt af arbejdsløshed, ikke har den ringeste økonomiske fordel ud af at blive ”ramt” af arbejde. Omvendt kan man konkludere, at hundredtusinder hovedsagelig ”kun” har kontanthjælpen at frygte ved arbejdsløshed.

Undersøgelsen viser, at hver femte indvandrer bliver økonomisk straffet ved arbejde, og mere end hver tredje får mindre end 750 kr. pr. måned i ”gevinst” ved arbejde.

DI begræder urimelighederne. Industrien har med 8-900.000 personer i den erhvervsaktive alder uden for arbejdsmarkedet brug for økonomiske incitamenter for yderligere at kunne presse lønnen. Under dække af indvan-

drere fremsætter DI det gammelkendte løsningsforslag, der rammer alle ledige – uanset nationalitet eller baggrund:

- *De høje danske overførsler er klart med til at gøre det mindre attraktivt at gå fra passiv forsørgelse til beskæftigelse*, udtaler administrerende direktør i DI, Hans Skov Christensen ifølge LO's nyhedsbrev Ugebrevet A4.

DI's undersøgelse erklærer meget omsorgsfuldt, at det for disse mennesker er spild af tid at gå på arbejde. Spildtiden bliver betydeligt mere motiverende, når frygten for arbejdsløshed bliver forøget med en klækkelig økonomisk afstraffelse.

Der er for så vidt intet nyt under solen med den ”nye” undersøgelse. De er i årtier blevet frem ”af stalden” netop med det formål at gøde jorden for nye forringelser af overførselsindkomsterne. Analyserne forsøger at skabe hysteri over for et angiveligt misbrug af det offentliges midler. Tricket med at hive en minoritetsgruppe frem i skudlinjen er også velkendt, men denne gang skyldes det, at DI har to dagsordener på programmet.

To formål

Samtidigt med at DI kræver forringelser i overførselsindkomsterne – angiveligt af hensyn til de lediges ”gevinst” ved arbejde – så kræver DI yderst modsætningsfyldt lavere løn til nyansatte. Igen af *hensyn* til indvandrere skal begrebet *startløn* styrkes. Mens de omtalte 20 pct. af indvandrere, som i Danmark bliver straffet økonomisk ved arbejde, så er den tilsvarende andel er i Tyskland kun på 5 procent. Det skyldes ifølge DI, at indvandrere i Tyskland kommer ind på arbejdsmarkedet til lønninger, som ligger under dansk niveau, men stiger i løn, i takt med at deres kvalifikationer stiger. DI konkluderer derfor, at den danske lønstruktur hæmmer integrationen.

DI er så indvandrervenlig, at de ønsker en større indvandring til Danmark, hvis blot overførselsindkomsterne og startlønnen forringes.

Det er dog en betingelse, at det fortsat skal ske uden ret til familiesammenføring, understreger DI.

Direktiv i smult vande

EU har i flere år forsøgt at få sejlet det såkaldte havnedirektiv i sikker havn. På grund af de kommende afstemninger i flere europæiske lande om EU's unionsforfatning har Kommissionen besluttet at stille direktivet i bero, idet de frygter, at faglige kampe kan stille EU i et endnu dårligere lys. De europæiske havnearbejdere har nemlig et udviklet netværk og samarbejde, der allerede har medført blokade i samtlige af de største havne i Europa

Direktivet undergraver havnearbejdernes ret til i dag at losse og laste de anløbne skibe, da det giver rederen adgang til at benytte de langt dårligere lønnede søfolk til arbejdet.

Legal blokade trues

Siden Anker Jørgensens socialdemokratiske mindretalsregering i 70'erne forbød fysisk blokade som kampvåben, har der kun været de legale blokader kombineret med sympatikonflikter tilbage. Det har trods alt været medvirkende til en række positive resultater på arbejdsmarkedet, ikke mindst i kampen mod illegal og underbetalt arbejdskraft fra Østeuropa.

Den legale kampmetode er nu faldet et lettisk firma, der opererer i Sverige, for brystet, hvorfor det har rejst en principiel sag for den svenske arbejdsret, der uden afgørelse har sendt den videre til EU. Da EU – endnu – ikke har en arbejdsret, er sagen sendt til EF-domstolen, hvis dom får konsekvenser for den nordiske model, der opererer med et partsystem, hvor parterne indbyrdes afklarer tvister.

Svensk LO mener, at prisen for medlemskab af EU er for høj, hvis modellen slås i stykker.

Svin og arbejdspladser slagtes

Danish Crown har på blot fire år lukket 11 slagterier, hvorfor 2.669 ansatte er blevet fyret. Dermed er svineriet ikke slut. Virksomhedens polske felttog vil de næste fem-seks år betyde fyring af omkring yderligere 3.400 ansatte.

Den 23.maj åbnes et nyt slagteri i Horsens med verdens mest avancerede teknologi: Mindst 250 fyres.

Vores drømme kan ikke standses!

Af Cathrine Pedersen

1. maj-tale holdt i Fælledparken ved APK's og DKU's 1. maj på Den Røde Plads af Cathrine Pedersen, nyvalgt formand for DKU

Vi lever i dag i en verden, der er gennemsyret af krig, fattigdom og undertrykkelse.

USA-imperialismen har med Bush i spidsen indledt en global krig mod terror – eller med andre ord en global krig mod alle, der ikke underkaster sig olien og pengenes magt. De danske monopoles egen lakaj Anders Fogh er hoppet med på vognen. Folkemordene i Irak, Afghanistan og Palæstina er kun begyndelsen til enden.

Fattigdommen og sulten eksploderer samtidig overalt. Millioner af mennesker dør hver dag af så basale ting som mangel på medicin, drikkevand og mad. Disse mennesker behøvede ikke at dø. Der er mad, medicin og vand nok til alle! Det skaber blot ikke profit at holde disse mennesker i live, og derfor dør de – hver eneste dag.

De voksende protester mod dette kaos forties, forbydes og fordømmes fra alle sider. Men modstanden kan ikke stoppes. Det irakiske folk har ligesom det palæstinensiske grebet til våben for at forsvare sig mod røveriske magter udefra, der vil tage deres land og liv.

Fra alverdens tv-skærme udråbes disse frihedskæmpere som terrorister. Den virkelige terror er ikke modstanden mod undertrykkelsen, men undertrykkerne selv. Bush og USA-imperialismen fører an, Fogh, Blair og så videre følger med.

Også i det krigsførende Danmark vokser modstanden. Op til udbruddet af krigen mod Irak gik tusinder på gaden i Danmark, millioner verden over.

Men det er ikke kun de danske monopoler, der vil tage del i krigen. Alle Europas pengemænd vil gerne selv være

med. Der ligger en forfatningstraktat klar, som vi skal stemme om d. 27. september. I den præciseres det, at EU skal være en militærunion. Hvert eneste land forpligter sig gennem denne traktat til at opruste militært.

Monopolernes Europa vil følge i USA's fodspor i kampen om verdensherredømme. Det betyder flere krige, flere restriktioner, flere nedskæringer – for det er folket, der betaler prisen.

Vi har til folkeafstemningen den 27. september en historisk chance for at sætte en kæp i hjulet på krigsmagernes planer. Et stort og rungende nej til

Saddam Hussein afviser skamløs amerikansk plan

I den jordanske hovedstad Amman har irakiske kilder tæt på det tidligere regerende Baath-parti i Irak bekræftet, at der i Bagdad er blevet afholdt et vigtigt møde mellem Iraks fængslede præsident Saddam Hussein og USA's forsvarsminister Donald Rumsfeld, da denne var i den irakiske hovedstad for to uger siden.

Ifølge de irakiske kilder bad Donald Rumsfeld under mødet med Saddam Hussein i fængslet nær Bagdads lufthavn ham om at holde en tv-transmitteret tale til modstandsfolkene i Irak og

opfordre dem til at stoppe de væbnede angreb mod de amerikanske besættelsestropper og deres internationale og irakiske allierede. Til gengæld ville alle fængslede irakiske ledere få mulighed for enten at komme i eksil i udlandet eller at deltage direkte eller indirekte i den nuværende irakiske regering.

Saddam Hussein afviste ifølge kilderne i Amman skarpt den amerikanske forsvarsministers forslag og sagde, at det eneste acceptable forslag er at påbegynde forhandlinger – med Iraks fængslede ledere – om tilbagetrækning

af de amerikanske ledede besættelsestropper fra Irak, materiel og moralsk erstatning til Irak for de tab, der er blevet påført landet siden starten på FN-sanktionerne i august 1990, samt annullering af samtlige love og beslutninger, som er blevet vedtaget efter den irakiske regerings sammenbrud den 9. april 2003.

Ahmed Al-Masri

Oversat let forkortet af Sammi Alaa for KFI efter Al-Quds Al-Arabi 27. april 2005

monopolernes Europa skal lyde fra Danmark til Bruxelles.

I Danmark tjener Mærsk m.fl. fedt på ødelæggelse og genopbygning af krigshærgede områder, mens arbejderklassen og ungdommen betaler prisen.

Hvad enten statsministeren hedder Anders Fogh Rasmussen eller Poul Nyrup Rasmussen, angribes arbejderklassen og ungdommen med nedskæringer, privatiseringer og brugerbetalingsordninger. Krig og skattelettelser til de rige koster penge. Mange penge!

Pengene tages fra os. På uddannelserne spares og spares der, så kun de, der kan få penge og lektiehjælp fra sine forældre, klarer sig. 25 pct. af hver ungdomsårgang får ikke en uddannelse og ender højst sandsynligt som tvangsarbejdere på kontanthjælp. Og den sociale arv er ikke afskaffet. Kun 1 pct. af dem, der gennemfører en universitetsuddannelse, er børn af arbejdere. Sådan er vilkårene i klasseDanmark.

Men modstanden ulmer under overfladen. Dette har vi set utallige gange gennem de seneste år. Tusindvis af unge har demonstreret mod den danske krigsdeltagelse i Irak og Afghanistan og imod nedskæringer og overgreb på uddannelsessystemet.

Som ung i Danmark bombarderes man med løgne og falske problemstillinger. Alle samfundsskabte problemer gøres personlige. Manglen på arbejdspladser tilskrives de unges dovenskab, manglen på fremtid forvirringen.

Men vores drømme kan ikke standses! På trods af den energi, der lægges i at pacificere ungdommen. Vi vil have en verden, hvor mennesker ikke slås ihjel for profitter. En verden, hvor livet og fremtiden er mulig – også for de besiddelsesløse.

Men drømmene er ikke nok. Sammen kan vi, arbejderklassen og ungdommen, ryste imperialismen i sin grundvold. Det kræver, at vi står sammen og protesterer mod ethvert overgreb og enhver uretfærdighed.

Derfor siger DKU:

**NEJ TIL EU FORFATNINGEN
DE DANSKE TROPPER HJEM NU**

Politibeskyttelse

- *Mere politi i gaderne*, har politikere og presse skreget på i årevis. Den påståede eskalerende vold må løses med politiets hjælp og efterfølgende hårdere straffe. Samtlige etablerede medier trykker med stor og savlende velvilje alle de politisager, de kan komme i nærheden af. Hysteriet og politikorpsets bemanning skrues i vejret.

Rockorkestret Røde Mor havde allerede i 70'erne en løsning på, hvordan man kunne nedskære korpset og derved spare skattekroner:

- *Hjælp politiet, tæv dig selv*, lød den satiriske tekst, hvis målgruppe var de mange aktivister, der tillod at sætte sig op imod statens overgreb.

- *Men politiet er jo til for at beskytte enhver retskaffen borger. De gør tilværelsen sikrere for os*, mener de fleste, der følger med i mediernes horribles voldshistorier.

I 70'erne benyttede man en anden vending om Hjemmeværnet, der til en vis grad kan bruges om politikorpset i følgende lille sandfærdige sætning:

- *Hjemmeværnet værner om hjemmene, som musvågerne våger om musene!*

Rolf befinder sig i sin lejlighed, hvor han afventer sin ekskærestes ankomst. Hun er utilfreds med den aftalte bodeling og vil derfor snakke med ham. Det ringer på døren, som han åbner for at konstatere, at hun sammen med sin nye kæreste og et andet par står i opgangen. Han nægter at anerkende den nye forhandlingssituation, men "vennerne" tvinger sig ret til at entre boligen. Da det går op for ham, at "gæsterne" ikke er til at tale til fornuft, idet de er i gang med at "rippe" lejligheden, ringer han til alarmcentralen, som han meddeler sit navn og bopæl:

- *Jeg er ved at blive bestjålet i egen lejlighed. Kan jeg få noget hjælp?*

- *Det kan vi ikke tage os af. Du skal kontakte nærmeste politistation*, lyder svaret.

- *Kan du ikke bare stille mig om?*

- *Næ, men du kan få nummeret.*

Rolf ringer hertil, og politiet får besked.

"Gæsterne" har i mellemtiden fundet ud af, hvad der er foregået, hvorfor den ene fyr stikker Rolf et par på hovedet. Det veksler mellem et par flade og nogle knytnæveslag. Da Rolf er trængt op i et hjørne i sin egen entré, finder ekskæresten det på sin plads at placere nogle spark over skinnebenene. Da politiet endelig ankommer, er voldsmanden stukket af.

Politiet kan ved selvsyn se, at Rolf har været udsat for vold. Rolf forklarer desuden situationen, men politiet forholder sig passivt, indtil ekskæresten står i opgangsdøren med en kaffemaskine i hænderne:

- *Denne må jeg vel gerne tage med mig*, spørger hun fromt, hvilket politiet benægter.

Da de tilbageværende "gæster" er gået, ønsker Rolf, at der bliver optaget politirapport, hvilket politibetjentene ikke vil:

- *Du må henvende dig på stationen*, lyder beskeden.

Rolf må ringe til nogle venner for at komme på skadestuen, hvor han får en skadesrapport. Derefter opsøger han kriminalpolitiet, som heldigvis har tid til at tage sig af sagen. Der bliver lavet en rapport, og Rolf ønsker, at der bliver rejst en sigtelse.

- *Den skal du ikke regne med, at der kommer noget ud af*, lyder svaret til Rolf's store forbløffelse.

- *Sagen er at betragte som huspektakler, og det er der jo to parter om*, forklares den juridiske logik med.

Rolf er rystet. En af hans bekendte er for mindre end en uge siden blevet idømt 14 dages betinget frihedsberøvelse for nytårsnat at have skubbet til en "sagesløs" person. Vedkommende har ganske vist en far, der er ansat i korpset, men det har vel ingen betydning?

Da Rolf forlader stationen, spekulerer han over, hvorvidt han vil være mere tryk ved, at der kommer mere politi i gaderne.

Reno

60-året for Danmarks befrielse

Abent brev til den danske regering! Erkendelse, undskyldning, kompensation

4. maj 2005

*Leif Larsen talte p.v.a.
modstandsfolkene*

Til markering af 60-året for Danmarks befrielse fra nazismen den 4. maj 1945 og erindring og advarsel til eftertiden henstiller Aktive Modstandsfolk og Modstandsfolkenes Fællesfond til regeringen, at den erkender danske myndigheders ulovlige, politiske overgreb imod danske og udenlandske modstandsfolk samt religiøst forfulgte før og under den tyske besættelse af Danmark 1940-45.

Regeringen opfordres til offentligt at undskylde og beklage de grundlovsstridige krænkelser og manglende respekt for de basale menneskerettigheder.

Regeringen anmodes desuden om i henhold til vedlagte fuldmagter at bevilge en symbolsk kompensation på 500.000 kr. til hver af de nulevende, der blev ramt af den forkastelige vold i nazismens interesse.

Flere af de erstatningsberettigede har ønsket at donere kompensationsbeløbet til Modstandsfolkenes Fællesfond, der vil anvende midlerne til fange- og modstandsforeningernes drift og til belysning af modstandsbevægelsen og dens aktører ved støtte til bøger, udstillinger, dokumentarfilm, studierejser, møder og andre relevante former for oplysningsvirksomhed.

Statsminister Anders Fogh Rasmussen har givet udtryk for en vis anerkendelse af modstandsbevægelsens indsats og har udtalt sig kritisk om den uværdige kollaborationspolitik.

Statsministerens overvejelser om en undskyldning til 19 jøder bør dog rettelig udvides til at omfatte de næsten 500 andre forfulgte og udleverede.

Ny efterforskning har vist, at i det mindste følgende tyske modstandsfolk, der deltog i den danske frihedskamp, blev arresteret, udleveret og henrettet: Willi Boller, Conrda Blenkle, Max Ciesielsky, Kurt Granzow, Karl Nieter Ernst Prussat, Ernst Sasse, Liselotte Schlachsis.

En handling som den skitserede fra regeringens side vil betyde en vis oprejsning efter den begåede uret og bryde et tabu.

Med venlig hilsen
f. Modstandsfolkenes Fællesfond
Frede Klitgård

I et følgebrev til den danske regering v/ statsminister Anders Fogh-Rasmussen redegør Modstandsfolkenes Fællesfond for to sager, der berettiger til dobbelt kompensation: Poul Bogs, der to gange blev arresteret af dansk politi og udleveret til dødsdom (sagen omtalt i Håndslag 2, 2002) samt Frede Klitgård, der blev udleveret til det tyske Gestapo af dansk politi den 15. september 1943 - altså efter at den danske kollaborationsregering formelt var trådt tilbage og der var militær undtagelsestilstand. Sagen er omtalt i Den parlamentariske Kommissions beretning, bind VII, pg 374ff og i Håndslag 3, 2004.

4. maj på Rådhuspladsen Mod fascisme og krig

Adskillige tusinde deltog i markeringen af 60-årsdagen for befrielsen på Rådhuspladsen i København - hvor københavnere spontant samledes om aftenen den 4. maj 1945.

Kl. 20.36 genlød befrielsesbudskabet over pladsen - derefter gik man i fakkeltog gennem Istedgade til Vega med fler taler og musik.

Det var 4. maj-Komiteen, bestående af en lang række modstands- og fangeorganisationer, fagforeninger og politiske partier, som stod bag arrangementet, herunder Aktive Modstandsfolk, Hørsrød-Stutthof Foreningen og mange andre.

Det blev gennemført under parolen: **Mod fascisme og krig - For fred og frihed**

Scenen og pladsen var udsmykket med modstandsbevægelsen vimpler og farver. Foran scenen var opsat nogle stolerækker til gamle modstandsfolk, hvoraf de yngste aktive i dag er omkring 80 år eller ældre.

Blandt deltagerne var alderspræsidenten den 96-årige Villy Fuglsang, spaniensfrivillig, modstandsmand og senere folketingsmand for kommunisterne, samt formanden for Aktive Modstandsfolk Frede Klitgård, redaktør af Håndslag Danmarks eneste antifascis-

Besættelse og sejren over fascismen

Tivolihuspladsen - For fred og frihed

tiske tidsskrift med rødder i modstandskampen.

Forfatteren og journalisten Leif Larsen, Dokumentationscenter mod Historieforfalskning, talte på vegne af modstandsfolkene.

Nationalskjalden Kim Larsen udbragte sin verbale tak til modstandsfolkene og sang til deres ære og deltagernes fryd. Digteren Erik Stinus havde skrevet en smuk prolog, som blev fremsagt af skuespillerinden Laila Andersson - og masser af kunstnere stillede op for at hylde modstandskampens faldne og de endnu levende veteraner.

Anton Nielsen, formand for Horserød-Stutthof Foreningen, understregede i sin tale, at det ikke var det officielle Danmark og statsministeren Anders Fogh Rasmussens klamme hyldest til modstandskampen, som tæller - men den lige linje fra besættelsestidens modstandsfolk til i dag af aktiv kamp mod fascisme og krig.

Han fordømte i stærke vendinger den ulovlige krig mod Irak, som har gjort Danmark til besættelsesmagt og forlangte tropperne hjem øjeblikkeligt.

Linjen fra krigens tid til i dag er ubrudt.

En nødvendig undskyldning

Under sit officielle besøg i Estland har statsminister Anders Fogh-Rasmussen fremsat krav om, at 'den russiske ledelse i Kreml' skal undskylde 'besættelsen af de tre baltiske lande under og efter Anden Verdenskrig' (*Politiken* 6. maj 2005).

Kender statsministeren virkelig ikke forskel på besættelse og befrielse? Hans udtalelse er en næsten utrolig besudling af den 'Røde Hær' der bragte fred og frihed til de besatte og undertrykte folk – også til Estland, Letland og Litauen, der var okkuperet af Adolf Hitlers nazistiske hær.

Ved statsministeren mon ikke, at de baltiske folks frihedskamp førte til, at de i 1917 afkastede tsarismens åg og vandt friheden? Efter den udenlandske interventionskrig og tysk besættelse i Baltikum oprettedes hel- og halvfascistiske regimer som gik Hitlers ærinde og bl.a. udryddede 99 pct. af alle jøder. Estland blev erklæret 'Judenrein', hr. statsminister.

Statsministeren erklærede på et pressemøde bl.a.: 'Vi ved af erfaring, at for at sikre forsoning så hjælper det at anerkende fejl i fortiden – og undskylde på nationens vegne.'

Det lyder rigtigt. Aktive Modstandsfolk opfordrer derfor statsministeren til at sende den russiske befolkning en officiel undskyldning fordi den danske kollaborationsregering under Anden Verdenskrig tillod danske landsforrædere i det tyske SS-korps at deltage i overfald på et land, Danmark ikke havde noget udestående med. Det såkaldte Frikorps Danmark var ikke udsendt af det danske folk og repræsenterede det ikke på nogen måde.

Ingen sovjetisk/russisk regering har forlangt undskyldning og har i øvrigt været meget tilbageholdende. End ikke de ca. 800 danske SS-folk eller lejesoldater, som blev taget til fange af de sovjetiske styrker ved Anden Verdenskrigs afslutning, blev draget til ansvar. Ikke en eneste af de danske krigsforbrydere blev henrettet eller straffet.

**Aktive Modstandsfolk
Bestyrelsen, 7. maj 2005
Frede Klitgård**

Veteraner fra Den Røde Hær, 9. maj 2005

30. april 2005: 30 år siden Vietnams folk besejrede USA-imperialismen

Af Ole S. Larsen, *Interpres*

Da de politiske ledere i Washington og generalerne i Pentagon kiggede på fjernsyns- og radioreportagerne fra Vietnam den 30. april 1975, var det billeder af deres militære og politiske nederlag i Vietnam, de fik at se.

Den amerikanske ambassadør hoppede rundt på taget af ambassaden for at komme med en af de helikoptere, som kunne redde ham fra at blive stillet til ansvar for forbrydelserne i landet.

På ambassadetaget sloges andre amerikanere med deres tilhængere for at komme med en af de sidste helikoptere, som lettede fra ambassadetaget.

Samtidig fløj dollarsedlerne omkring i luften ved USA-ambassaden.

Den australske journalist John Pilger, som var i Saigon den 30. april 1975, fortæller:

"Pengene kom flyvende fra forbrændingsovnen på ambassadetaget. Jeg havde svært ved at tro mine øjne. Det uvirkelige og det virkelige var smeltet sammen. Fra himmelen kom 20-, 50- og 100-dollarsedler. De fleste var brændte, en del var det ikke. Vietnameserne, som stod og ventede omkring ambassadens swimmingpool, troede ikke deres egne øjne; tidligere ministre og generaler og torturbøddler forsøgte at tilrive sig et afgangsvederlag fra himmelen.

En ambassadefunktionær sagde, at mere end fem millioner dollar blev brændt op." (Fra Heroes, 1975)

Vietnam var befriet efter 15 års krig mod supermagten USA og dens lokale marionetter

Amerikanerne afbrændte deres egne penge som et symbol på, at Yankee-dollar var blevet værdiløs som et våben til at bestikke sig til den indflydelse, amerikanerne ikke kunne få gennem ærlige, menneskelige kontakter.

Højkvarteret for verdens fjerde største hær ARVN, Army of the Republic of Vietnam i Saigon, var i opløsning. Soldaterne deserterede i en takt med over 1.000 om dagen.

Krigsforbryderne i Washington og Pentagon måtte indse, at slaget var tabt i Vietnam.

Da meddelelsen om den panikagtige amerikanske flugt ud af Vietnam nåede den øvrige verden, udbød der jubelscener af et omfang, som man skal tilbage til befrielsen i 1945 for at kunne opleve.

Millioner gik på gaden i alverdens lande i mægtige støttedemonstrationer for det vietnamesiske folks sejr i folkekrigen.

30-årsdagen fejret

I Ho Chi Minh-Byens solbeskinnede gader trængtes titusinder af mennesker for at mindes 30-årsdagen for sejren over den amerikanske hær og deres marionetter i byen, der dengang blev kaldt Saigon.

Ifølge mange borgerlige tilhængere af USA's krig i landet ville der nu komme et blodbad i Vietnam, når supermagten trak sig ud – sådan som den amerikanske propaganda også hævdede i årene inden 1975.

Men det skulle vise sig, at de vietnamesiske befrielsesstyrkers indtog i byen skulle blive den endelige afslutning på årtiers krig i landet. Det tyvende århundredes længste krig var ovre.

Efter at angriberen var blevet smidt ud af det heroiske vietnamesiske folk, blev dette fantastiske land igen en nation, sådan som folkeretten og Genèvekonferencen havde slået fast og sagt, at det havde ret til at være, for så mange ødelagte år siden.

Folkemasserne så 30 år efter befrielsen den legendariske general Vo Nguyen Giap deltage i sejrsfestlighederne. Giap var den legendariske Ho Chi Minhs kampfælle og var i 1975 øverstkommanderende for de vietnamesiske befrielsesstyrker.

Hele Ho Chi Minh-Byens centrum var dækket af enorme, farverige transparenter samt blomster for at erindre om indtagelsen af byen og sejren over den amerikanskstøttede sydvietnamesiske hær, som var baseret der.

Folk samledes foran det tidligere USA-støttede regimes præsidentpalads,

Hô Chí Minh

19. maj 1890 - 11. september 1969

som nu kaldes Genforeningspaladset.

Her overværede de en ceremoni, som havde deltagelse af præsident Tran Duc Luong og premierminister Phan Van Khai.

Omkring to tredjedele af de 82 millioner vietnamesere er under 30 år. For dem er krigen noget, der tilhører forældrenes generation. Også derfor er det vigtigt at mindes og tage ved lære.

Ho Chi Minh

Ho Chi Minh var medstifter af Komintern-partiet Parti Communiste de France, PCF, i 1921.

Han studerede i tyverne på Universitetet for orientalistiske studier i Moskva, hvor titusinder af kommunistiske ledere fra hele verden blev skolet i marxismen-leninismen og lærte, hvordan de bedst organiserede folk i deres hjemlande, hvordan man opbygger

revolutionære, politisk-ideologisk selvstændige partier, der kunne stå på egne ben og sætte en bom for kompromismageriet med bourgeoisiet og samtidig afsløre Socialdemokratiet i arbejderklassen.

Fra 1923 var han aktiv i Komintern (*Note 1*). I et indlæg på Internationalens femte kongres rettede han kritik mod det samme PCF for dets holdning til

kolonispørgsmålet. Angiveligt var der blandt de franske kammerater spor af de samme chauvinistiske holdninger, som den franske imperialisme hævdede over for Vietnam. Det kender vi jo også i dag, hvor "socialister" i SF og Enhedslisten har de samme chauvinistiske tendenser over for modstandsbevægelsen i Irak og andre lande.

Ho Chi Minh var også medstifter af partiet Dang Cong San Vietnam – Vietnams Kommunistiske Parti – i 1931. Giap, Dong og andre arbejdede utrætteligt med at opbygge Komintern-partiet i Vietnam.

I 1941 lykkedes de med dannelsen af den nationale front Viet Minh. Under verdenskrigen opbyggedes Viet Minhs guerillastykker og i august 1945 rykkede Viet Minhs styrker ind i Hanoi sammen med Ho Chi Minh og Vo Nguyen Giap i spidsen.

Hovedstaden Hanoi og store dele af landet var befriet.

Det var Anti-Kominternpagten – Tysklands og Japans – nederlag i 1945, der skabte betingelserne for befrielsen af Kina i 1949 og senere Vietnam og andre lande.

Den Røde Hær, modstandsfolkene og Sovjetunionens allieredes sejr over de fascistiske aksemagter banede vejen for befrielsen af en lang række lande, samtidig som arbejderklassen kunne flytte sine positioner frem i klassekampen og tilkæmpe sig sociale og demokratiske forbedringer.

Efter krigen stemplede den franske kolonimagts "socialistiske" præsident Auriol Viet Minh som en satellit under det kommunistiske Kominform (*Note 2*), og udenrigsminister Bidault kaldte befrielsesstyrkerne for banditter.

I 1960 blev den vietnamesiske befrielsesfront FNL dannet med Ho Chi Minhs kommunister som ryggrad og drivende kraft. FNL's dannelse satte for alvor fart på kampen mod de udenlandske imperialister og deres lokale marionetter i Sydvietnam.

Fra 1973 – efter de amerikanske julebombninger – og frem til 1975 var det ikke muligt, ikke engang for de mest enøjede pro-imperialistiske tilhængere i de USA-allierede lande, at tvivle på, at Vietnams folk var på vej mod den endelige sejr.

Femten års befrielseskamp – om vi regner den sydvietnamesiske befrielsesfront FNL's dannelse i 1960 som begyndelse, eller tredive år, om vi udgår fra Anden Verdenskrigs afslutning, da den franske kolonimagt svigtede sine løfter om selvstændighed for Indokinas folk – viste, at det var muligt at besejre verdens mægtigste militærmagt.

USA tager over fra Frankrig

Først var det den franske kolonimagt, som led sit endelige nederlag i 1953-54 med slaget om Dien Bien Phu som det afgørende vendepunkt. Vietnam blev for anden gang lovet selvstændighed, nu gennem fredsftalerne i Paris sommeren 1954. Med indsigten om, at kommunisterne under Ho Chi Minhs ledelse skulle få "mindst 80 procent" af stemmerne i et kommende valg, indgreb USA direkte.

Tidligere havde de ladet Frankrig føre krig med amerikanske dollars som hjælp. Nu stoppede USA valget og installerede den første af en lang række marionetregimer i syd.

Det skete med Eisenhower-administrationens ord om, at "*kommunismen måtte stoppes i Vietnam, inden hele Asien falder som dominobrikker*" og "*USA må fortsat have kontrol over Indokinas strategisk vigtige råvarer*".

Derefter fulgte femogtyve år af krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden fra magthaverne i Washington og Pentagon.

USA's folkemordspolitik myrdede langt over tre millioner civile og sårede og lemlæstede langt flere.

USA kastede flere bomber over Indokina, end hvad der blev brugt under hele den Anden Verdenskrig – alle kampfronter medregnet!

USA brugte – i takt med at FNL og folkekrigsstrategien blev stadig mere fremgangsrig – afsindige terrorbombninger i stadig større udstrækning over landsbyer, overvandingsanlæg, marker og skove med de såkaldte B52'er-tæppebombardementer.

Kampvåben, som er forbudte ifølge Genèvekonventionen, som splitterbomber, napalm osv., blev sat ind mod civilbefolkningen i en masseterror, som får vore dages terroraktioner til ligne ubetydelige amatøraktioner.

Den berygtede Song My-massakre var "bare" én i en uendelig række af

lignende barbariske forbrydelser.

Giftbesprøjtninger fra luften ødelagde afgrøder og skove for at fremkalde massesult. Hundredetusinder af mennesker døde direkte af giftmidlet Agent Orange, som endnu i dag forårsager genetiske skader på nyfødte børn!

Ingen af de politisk ansvarlige i USA's magtelite er blevet stillet til ansvar for disse forbrydelser. INGEN!

Ingen krigsforbryderdomstole er blevet oprettet for at dømme disse barbariske forbrydelser.

Endnu er ingen af de krigsskadeerstatninger, som USA lovede for tredive år siden, kommet Vietnams, Laos' eller Cambodjas folk til gode.

I 1963 havde USA knap 15.000 soldater i Vietnam. 1965 omkring 50.000. Året derefter tæt ved en halv million. USA og deres sydvietnamesiske marionetter fik også hjælp af styrker fra Australien, Thailand, Sydkorea, Filippinerne og New Zealand, så USA-hæren og ARVN kom op på næsten to millioner mand under våben i slutningen af tresserne.

Verdens største krigsmaskine, teknologisk overlegen og med verdens største økonomi i ryggen, kæmpede mod tre fattige folk, hvis vigtigste våben var den ideologiske enighed omkring modstandskampen ledet af kommunistpartiet, den dygtige udformning af folkekrigens strategi og taktik – og den fuldstændige overbevisning om, med Ho Chi Minhs ord, at "*ingenting er mere værdifuldt end friheden*".

USA's general Westmoreland forklarede gang på gang, at "Vietcongterroristerne" snart ville være udslettede, bare endnu flere styrker blev sat ind.

De amerikanske soldater deserterede i stadigt større antal. Mange af dem, der var tilbage, var på vej mod et fuldstændigt psykisk og fysisk sammenbrud. Titusinder var narkomaniserede og alkoholiserede, mens skrivebordsgeneralerne i Pentagon skreg på flere soldater og nu havde udarbejdet seriøse planer på at atombombe Vietnam til underkastelse.

Det havde Præsident Truman jo gjort mod civile japanere i Hiroshima og Nagasaki i august 1945.

Krigen blev for alvor optrappet efter den såkaldte Tonkinbugt-hændelse i august 1964. I Det Hvide Hus påstod

man, at vietnameserne havde beskudt et fartøj fra den amerikanske marine på internationalt farvand. Tonkin-episoden blev et påskud for yderligere optrapning aggressionen mod Vietnams folk.

Præsident Johnson erklærede dog allerede den 2. juni 1964, at *"vort mål er fred. Vi har ingen militære, politiske eller territoriale ambitioner i området (Indokina, min anm.). Det ... er en kamp for frihed på alle menneskelivets fronter. Vores militære og økonomiske hjælp til Sydvietnam og især Laos har til formål at hjælpe disse lande med at afvise aggression og styrke deres afhængighed"* (Note 3).

Enorme ofre

Omkring tre millioner vietnamesere og 58.000 amerikanere blev dræbt i Vietnamkrigen. Vietnams folk lider stadig under krigens ødelæggelser, for eksempel eftervirkningerne af USA's anvendelse af kemiske midler som det berygtede "Agent Orange".

USA's 15 år lange krig mod Vietnam kostede ifølge offentlige kilder 150 milliarder dollars, ødelagde 70 pct. af bebyggelsen i det nordlige Vietnam og gjorde 10 millioner hektar uanvendelige; det var 40 pct. af den dyrkbare jord og skov, som var ødelagt.

Dæmninger, der var afgørende for dyrkningen af mad, var bombet i stykker. Store befolkningsgrupper i Nordvietnam var blevet evakueret. Over ti millioner var blevet flygtninge i Sydvietnam. Krigen havde beslaglagt alle ressourcer i Nordvietnam, således at der ikke havde været nogen reel økonomisk vækst i perioden fra 1965 til 1975. I 30 år havde Vietnam været delt i to stater, der havde udviklet vidt forskellige samfundssystemer. Det var resultat af USA's "demokratisering" af Vietnam.

Da krigen sluttede, var 90 pct. af befolkningen i storbyen Da Nang smittet med syfilis. I Saigon var der 100.000 prostituerede og lige så mange narkomane. Den amerikanske senator Fullbright karakteriserede Sydvietnam som *'et land af lejesoldater og prostituerede'*.

Store dele af landet er fortsat lagt øde som følge af amerikanernes brug af napalm og af afløvningsmidler som 'Agent Orange'. Miner fra krigens tid udgør fortsat et alvorligt problem. Miner, gamle bomber og andre våben

har de seneste 25 år kostet 40.000 livet.

Hverken de amerikanske generaler eller de politiske ledere, Henry Kissinger (Note 4), Lyndon Johnson, Alexander Haig og Richard Nixon, har måttet stå til ansvar for deres krigsforbrydelser i Indokina.

Vietnam har ikke fået en eneste dollar af de 3,25 milliarder dollars, præsident Nixon lovede vietnameserne under krigen til at *"hele krigens sår"*. Lomme penge i forhold til de 150 milliarder dollars, som blev brugt til at bombe Vietnam og de øvrige indokinesiske lande *'tilbage til stenalderen'* og udslette og lemlæste millioner af vietnamesere, cambodjanere og laoter.

Vietnam har ikke fået krigsskadeerstatninger eller nogen hjælp af betydning fra den amerikanske regering.

USA løb fra regningen i Vietnam, men krigsforbrydelser og masse mord bliver aldrig forældet.

Den dag USA ikke har den militære magt, de har i dag, vil stadig flere kræve, at USA bliver stillet til ansvar for deres krigsforbrydelser og masse mord.

Flere vietnamesere har anlagt sag i USA for at få erstatning fra de amerikanske virksomheder, som producerede den dødelige Agent Orange-gift

I dag påstår krigsforbryderne i Washington og Pentagon også, at det bliver "blodbad", hvis de trækker sig ud af Irak. Bortset fra, at der allerede foregår et blodbad, så er det igen den samme arrogante og chauvinistiske holdning, som de havde til Indokinas folk tidligere.

Den amerikanske besættelse af Irak og aggressionen og undertrykkelsen af det irakiske folk er nu inde i sit tredje år.

I Vietnam fortsatte de i femten år.

Spørgsmålet i dag er ikke om, men hvornår de udenlandske styrker bliver tvunget ud af Irak.

Lær af Vietnamkrigen

At et lille fattigt folk kan besejre en imperialistisk supermagt er vel den vigtigste. Krigsforbryderne i Washington påstod – ligesom i dagens Irak – at der ville blive et blodbad, hvis USA trak sig ud. Det blev intet "blodbad".

Hvad har USA lært? Tilsyneladende ingenting.

Napalmramte børn

Alligevel er der mange, der har bemærket, at pressedækningen og medicensuren er meget stærkere i dagens Irak/Afghanistan.

Billederne fra massakren med nøgne skrigende børn, der med den brændende napalm på kroppen løber gennem de vietnamesiske landsbyer, ser vi ikke fra Irak, selvom USA der bruger ligeså barbariske våben.

Hvem husker ikke billeder af Saigons politimester Nguyen Ngoc Loan, da han skyder en tilfangetagen FNL-tilhænger med pressefotograferne som vidner? Billedet gik verden rundt.

Vi ser ikke de samme billeder fra Irak, selv om den amerikanske hær og deres irakiske kollaboratører begår samme forbrydelser der.

Vi har set billeder fra Abu Ghraib-fængelset. Og det er godt, at nogle havde mod til at tage disse billeder, og at de blev sendt videre, men det er stadig kun en brøkdel af det helvede, som USA's hær forsøger at skabe for det irakiske folk.

I propagandaen mod den vietnamesiske befrielsesbevægelse talte de danske og amerikanske medier også om "terrorister", mens Saigonjuntaens korrumpere generaler og lakajer altid blev betegnet som "demokratiets forsvarere". Helt frem til slutningen, den 30. april 1975.

Sådan var det også med ANC i Sydafrika. Det var også en "terroristorganisation" i mange år. Som Nelson Mandela sagde: *"For visse politiske kræfter er vi altid terrorister lige til den dag, vi sejrer, da bliver vi frihedshelte."*

I dag er USA's militære overlegenhed på mange måder større. Verden i dag er heller ikke den samme som for tredive år siden. Irak er ikke Vietnam. Men selvom der findes store forskelle, findes der også paralleller.

Imperialismen med USA/Japan og EU har flyttet deres positioner endnu længere frem i den internationale klassekamp mellem proletariatet og de undertrykte lande og folk på den ene side og den internationale monopolkapital og de stater, der kontrollerer fuldstændigt, på den anden side.

I dag kræver kapitalen både i Danmark, Tyskland og andre lande lønnedgang for arbejderklassen og truer med massefyringer og virksomhedslukninger, hvis arbejderklassen ikke frivilligt accepterer at gå ned i løn og arbejde længere.

Små og fattige folk og lande som Cuba, Korea og Hviderusland udsættes for en international tilsvining og forsøg på økonomisk isolering og udsultning, mens man ikke glemmer at fortælle om, hvilke frygtelige våben man besidder.

Først og fremmest er det arbejderklassen og de undertrykte nationer og folk, som har måttet betale prisen for den Nye Verdensorden, som de amerikanske ledere proklamerede efter, hvad de kalder "kommunismens sammenbrud", som angiveligt døde med den kriseramte Sovjetunions opløsning.

Hvordan er virkeligheden i denne "nye" verdensorden?

Mens der bevilges og bruges tusinder af milliarder kroner til køb af våben, som bruges på krig, vold og terror, sulter 852 millioner mennesker i dag (ifølge FN-kilder).

Et barn dør barn hvert femte sekund som en følge af sulten.

Omkring 1.400 millioner mennesker i den arbejdsdygtige alder tjener mindre end to dollar om dagen, mens næsten 200 millioner mennesker er helt uden arbejde.

Næsten en kvart milliard børn slaver i de kapitalistiske industrier. De 250 millioner børn arbejder "fuld tid", ofte under slavelignende forhold og mange gange uden løn.

Det er virkeligheden i kapitalismens Nye Verdensorden.

USA var under Vietnam-krigen tvunget til at føre sin aggressionskrig mod landet uden FN-flaget og stod derudover over for den velorganiserede og politisk-militært erfarne befrielsesbevægelse FNL under ledelse af Ho Chi Minhs kommunistparti (3).

USA begår lige så omfattende krigsforbrydelser i dag

I dag har USA fået FN's godkendelse af besættelsen af Irak. Og det skete efter en krig, som var i strid med folkeretten og FN's eget Charter.

Washingtons og Nato-landenes terror mod folkene i Afghanistan og Irak er i realiteten de samme, som dengang blev begået mod Indokinas folk. Samme myrderier og ødelæggelser. Den samme foragt for menneskerettigheder. Samme magts arrogance. Den samme tilsidesættelse af folkeretten og internationale love og aftaler – f.eks. Geneve-konventionerne.

Vietnams folk kæmpede i årtier og ofrede meget for at sejre og vinde sin frihed.

Den guerillakamp, som det irakiske folk allerede efter to års besættelse har udviklet, vækker håb og optimisme.

I Vietnam led de imperialistiske krigsforbrydere i Pentagon og Washington et militært og politisk nederlag som de ikke er kommet over endnu. "VIETNAM" er den dag i dag i det Hvide Hus og Pentagon et udødeligt spøgelse, som dukker op i diskussioner om krigen i Irak.

"Den eneste supermagt" er politisk sårbar og frygter det amerikanske folks reaktion, når tusinder af soldater kommer hjem i kister. Det amerikanske folk har ikke glemt Vietnam og de titusinder af amerikanere, som Washington ofrede på verdensherredømmets alter.

Derfor har Bush-administrationen og Pentagon forbudt enhver fotografering og filmning af både hjemkomsten og begravelsen af de døde amerikanske soldater fra Irak.

De millioner af protesterende i demonstrationerne mod Vietnam-krigen, ikke bare i De Forenede Stater, men over hele verden fra Paris til Washington, København og Göteborg, var medvirkende til, at USA blev tvunget til forhandlingsbordet.

Den mægtige Vietnam-solidaritetsbevægelse var et politisk mareridt for krigsforbryderne i det Hvide Hus og Pentagon.

Washington har også stor respekt for den verdensomspændende solidaritetsbevægelse med Iraks folk, og de frygter

en lignende udvikling, hvis de skulle gøre alvor af deres planer om at angribe Cuba, Korea, Iran og andre lande og folk, som krigsforbryderne i Washington har udpeget som "tyranniets udposter" og ønsker at underkue.

Kilder/Noter: Interpres

Noter:

1) KOMINTERN Kommunistisk Internationale. Verdensparti af kommunistiske partier i hele verden. Stiftet i 1919 bl.a. på Lenins initiativ. Komintern skulle vise sig at blive en mægtig succes, der bl.a. hjalp det danske og tyske parti DKP og KPD med at komme ud af de sektariske sandkasse-stridigheder, som prægede flere partier i tyverne. I 1943 havde Komintern millioner af medlemmer i alverdens lande. Og der fandtes næppe en afkrog på jordkloden, der ikke havde hørt om kommunismen. Partierne havde sammenlagt millioner af medlemmer mod måske ikke engang 100.000 ved stiftelsen. Bl.a. derfor blev Komintern i 1943 nedlagt.

2) KOMINFORM: KOMmunistisk INFORMATIONsbureau, stiftet i 1947 mellem de kommunistiske partier i Sovjet, Frankrig, Italien, Polen, Jugoslavien, Tjekkoslovakiet, Ungarn, Bulgarien og Rumænien. Albanien og senere DDR havde observatørstatus.

3) Originaltekst: "*Our purpose is peace. We have no military, political, or territorial ambitions in the area. This is not just a jungle war, but a struggle for freedom on every front of human activity. Our military and economic assistance to South Vietnam and Laos in particular has the purpose of helping these countries to repel aggression and strengthen their independence.*" Kilde:

<http://www.yale.edu/lawweb/avalon/tonkin-g.htm>

4) Henry Kissinger, anklaget for terrorbetogterne over Indokina, som kostede fire millioner mennesker i Vietnam, Laos og Cambodja (Kampuchea) livet.

Den 11. september 2001 blev der indgivet en stævning ved en domstol i de Forenede Stater. Anklagen var overlagt mord på René Schneider, Chiles Hærchef i 1973. Schneider var konservativ, men en ærlig og forfatningstro mand, som nægtede at medvirke til de fascistiske kupplaner mod den chilenske regering. Det var Schneiders enke og andre pårørende, som netop på årsdagen for kuppet indgav stævningen mod Dr. Kissinger.

Chiles socialistiske præsident Salvador Allende udpegede den "demokratiske og forfatningstro" Augusto Pinochet. Hvad der skete siden, skal ikke omtales her.

Sovjetunionen og kampen mod Hitlertyskland

Af Troels Riis Larsen

Året var 1956. Hrustjov kom med sin berygtede ”hemmelige tale” på Sovjetunionens kommunistiske partis (SUK-P’s) 20. ordinære partikongres. Talen var ét langt angreb på Stalins politik, forklædt som et angreb på hans person. Med det som dække ville Hrustjov ændre Sovjetunionens Kommunistiske Partis politiske linje.

Det var først og fremmest et angreb på marxismen-leninismen under dække af at være et opgør med Stalins fejl.

Denne artikel omhandler de myter, der blev skabt af Hrustjov og hans medarbejdere om det tyske angreb på Sovjetunionen den 22. juni 1941 og dermed dets rolle i 2. verdenskrig.

Hrustjov gjorde Stalin personligt ansvarlig for de store russiske tab, der fulgte umiddelbart i kølvandet på Tysklands overfald på Sovjet. Hrustjovs angreb på Stalin i forbindelse med den store fædrelandskrig, som 2. verdenskrig bliver betegnet på russisk, koncentrerede sig om fem områder. Hrustjov påstod at

- 1) Stalin nægtede til det sidste at tro på, at Tyskland ville angribe Sovjetunionen.
- 2) Stalin tog derfor ikke de nødvendige forberedelser til krigen.
- 3) Stalin underminerede generalernes position med hans mistro og bagvaskelse.
- 4) Stalin fik et nervesammenbrud efter krigsudbruddet, hvilket skadede Sovjets krigsindsats.
- 5) Stalin blandede sig i den militære taktik uden at have den nødvendige militære forståelse.

Hrustjovs tale blev hurtigt offentliggjort i Vesten og har siden været ’den etablerede sandhed’ om Stalins tanker og handlinger op til og lige efter krigsudbruddet i 1941.

I Sovjet begyndte man at producere romaner, erindringslitteratur m.m. med udgangspunkt i Hrustjovs ”hemmelige tale”. Disse romaner og erindringsbøger blev ivrigt citeret af vestlige historikere. (Note 1) Men de fortæller ikke sandheden om, hvordan Stalin og Sovjetstaten handlede op til og efter den skæbnesvangre dag 22. juni 1941 – sociali-

smens skæbnetime, men også starten til Hitler-fascismens endelige nederlag

Ikke-angrebspagten

Den 23. august 1939 valgte Sovjet at indgå en ikke-angrebspagt med Tyskland. Pagten blev indgået i erkendelse af, at hverken Frankrig eller Storbritannien var interesseret i at lave politiske og militære alliancer, der kunne inddæmme Tyskland. Sovjetunionens bestræbelser for en kollektiv sikkerhedspolitik til værn mod fascistisk aggression blev afvist af Vestmagterne.

Der var magtfulde kredse i Storbritannien og Frankrig, der ønskede, at Tyskland gik i krig mod den røde stat. I 1936 udtalte den britiske premierminister Stanley Baldwin f.eks.:

”Hvis der skal kæmpes i Europa, vil jeg foretrække, at det er bolsjevikkerne og nazisterne, der gør det.” (Note 2)

I Sovjet frygtede man, at imperialistmagterne ville danne en samlet blok mod Sovjet, sådan som det var sket under borgerkrigen i 1918-1922. Men det mest sandsynlige scenario i 1939 var en tofrontskrig med Tyskland og Japan. Japan havde i 1938-39 ført en uerklæret krig mod Sovjetunionen, og derfor var det højst sandsynligt, at en krig mod Tyskland i 1939 ville betyde fornyede japanske angreb.

Ved underskrivelsen af ikke-angrebspagten undgik man en tofrontskrig. Desuden udskød man krigen i 22 måneder. En tid, Sovjet brugte til at forberede sig på den kommende krig.

Fra imperialistisk krig til Den Store Fædrelandskrig

Den 1. september 1939 angreb Tyskland Polen. Den 4. september erklærede Frankrig og Storbritannien Tyskland krig. En ny runde af imperialistiske omfordelingskrige var begyndt.

I september 1939 var stillingen åben. Tyskland var den aggressive magt, der forsøgte at blive en stormagt på linje med Storbritannien, men i september 1939 var det ikke tydeligt, at Tyskland var så militært overlegen, at Frankrig kunne indtages på blot seks uger i som-

meren 1940.

Heller ikke Stalin havde i september 1939 forventet, at Tyskland skulle vise sig at blive den altdominerende magt. I september 1939 fortæller han lederen af Komintern Georgi Dimitrov:

”Det ville ikke være dårligt, hvis Tyskland bragte de rigeste kapitalistiske lande (frem for alt Englands) stilling til at vakle.” (Note 3)

Et år senere var Frankrig besejret, og Tyskland og England var i gang med slaget om Storbritannien. Storbritanniens imperium ikke blot vaklede, det var tvunget i knæ.

Men Sovjet kunne ikke vide sig sikker. På et tidspunkt ville Sovjet efter al sandsynlighed blive trukket ind i krigen. I slutningen af 1939 var både Storbritannien og Frankrig potentielle fjender. I begge lande indledtes efter ikke-angrebspagten en antikommunistisk hetz. I Frankrig blev kommunistpartiet forbudt oktober 1939.

Den imperialistiske krig var begyndt. Fra starten havde Stalin og den sovjetiske ledelse en klar forventning om, at Sovjet på et tidspunkt ville blive draget ind i krigen. Men på dette tidspunkt var intet givet. Ville det være Storbritannien og Frankrig, der trak Sovjet ind i krigen, ville det blive Japan, eller ville det blive Tyskland, som Stalin advarede imod i oktober 1939 kort efter indgåelsen af ikke-angrebspagten og verdenskrigens start?

Efter at krigen mellem Sovjet og Finland var brudt ud i november 1939, blev der i samarbejde mellem Frankrig og Storbritannien lagt konkrete planer om at bombe de sovjetiske oliefelter i Baku. (Note 4)

Man beklagede sig sågar over, at Sovjet ikke *”var dumme nok til at give os [Storbritannien og Frankrig] en egentlig grund til at skride til militær handling mod dem [Sovjet]”*. (Note 5)

Til sammenligning havde hverken Frankrig eller Storbritannien konkrete planer om at angribe eller bombe Tyskland – et land, de rent faktisk var i krig med!

Med tiden stod det mere og mere klart, at modstanderen først og fremmest ville blive Tyskland. I sommeren

Sovjet: Sejren over fascismen

1940 blev den franske hær slået på blot seks uger. Storbritannien kæmpede for overlevelse som nation og imperium.

Efterretninger om krig

Kort efter, at Frankrig var slået og slaget om Storbritannien indledt, begyndte Hitler at formulere planerne om at angribe Sovjet. I slutningen af 1940 gav Hitler ordre til at iværksætte planerne til *Operation Barbarossa*, hans kodenavn for overfaldet på Sovjet.

Allerede forinden havde det russiske efterretningsvæsen fået til opgave at lave en speciel afdeling, der kun samlede oplysninger om de tyske intentioner. Oplysninger og rygter om krig kom i en lind strøm. Starten af krigen blev fastsat af utallige kilder. Nogle af kilderne pegede på marts 1941, andre senere, nogle ventede det først i 1942, andre igen mente helt, at den kunne undgås.

Det er vigtigt at forstå, at det kan være utroligt svært at forudsige det præcise tidspunkt for et angreb. Det amerikanske militær havde også modtaget oplysninger om angrebet på Pearl Harbour – alligevel blev USA overasket og Pearl Harbour blev udslettet. Sovjet modtog et væld af efterretninger fra et væld af forskellige kilder.

Lige op til krigsudbruddet modtog man efterretninger, der gav en gal dato for angrebet. Således skrev Dimitrov i sin dagbog, at man fra kinesisk side havde fået oplysning om, at Tyskland ville angribe den 21. juni – altså dagen, før selve angrebet kom. (Note 6)

Håb til det sidste

Var det muligt at udsætte krigen – måske helt at undgå en blodig og dyr krig?

Det er klart, at borgerskabet verden over ønskede død over verdens eneste socialistiske stat – Sovjet – over en nation, der gav håb til så mange millioner mennesker verden over.

De mest reaktionære dele af borgerskabet vil altid gøre, hvad de kan for at bekæmpe socialismen, inklusive at udløse blodig krig mod socialistiske stater.

Sovjetunionen var under Lenin og Stalin altid forberedt på muligheden af angrebskrige og invasion. Omgivet af fjender er det imidlertid umuligt år i forvejen at forudsige, hvornår krigen kommer, og hvilke kapitalistiske stater der

leder an i slaget. Derfor må socialistiske stater konstant være klar til at forsvare sig, konstant være på vagt mod forrædere, der ønsker at genoprette kapitalismen. Det vidste den sovjetiske ledelse. Men man vidste også, at så længe krigen ikke rent faktisk var indtruffet, var der håb om at udskyde konfrontationen mellem socialismen og kapitalismen.

Op til krigsudbruddet den 22. juni 1941 var der forskellige tegn på, at krigen kunne udsættes. En af de diplomatiske muligheder, der bød sig, var da den tyske ambassadør i Moskva, Schulenberg, efter en samtale med Hitler i Berlin begyndte at antyde muligheden af at opretholde freden. I maj havde han flere møder med Dekanozov, den sovjetiske ambassadør i Berlin.

Dekanozov fik indtryk af, at Schulenberg tog initiativerne på baggrund af samtalerne med Hitler – altså at fredsfølerne kom direkte fra Hitler. Sandheden var, at Schulenberg gjorde det på eget initiativ, hvilket han da også måtte erkende på det tredje møde med Dekanozov den 12. maj.

Forskellige andre ting pegede på, at Hitler ikke ville angribe lige nu. F.eks. var Tyskland stadigvæk i krig med Storbritannien, og en krig på flere fronter – den af den tyske generalstab frygtede tofrontskrig som i 1. verdenskrig – ville alt andet lige gøre det sværere for tyskerne at vinde en krig med Sovjet.

Derfor havde man lige til det sidste et håb om, at krigen kunne udskydes, men som Molotov fortalte Dimitrov dagen inden det tyske overfald:

“Situationen er uklar. Et stort spil bliver spillet. Ikke alt afhænger af os. Jeg har snakket med JV [Stalin]. Når der sker noget ekstraordinært, giver jeg besked.” (Note 7)

Man kan ikke komme meget tættere på Molotovs og Stalins tanker op til krigsudbruddet. Man vidstekun alt for godt, at det afhang af Hitlers planer.

Eller som Molotov formulerede det længe efter krigen:

“Vi vidste, at krigen snart kom, at vi var svagere end Tyskland, at vi ville blive nødt til at trække os tilbage. Spørgsmålet var, hvor skulle vi trække os tilbage til, Smolensk eller Moskva, det var, hvad vi diskuterede inden krigen. (...) Vi gjorde alt for at udsætte krigen. Og det lykkedes for os i et år og ti måneder.” (Note 8)

Forberedelser til forsvarskrig

Forberedelserne til Den store Fædrelandskrig begyndte allerede med den første femårsplan i 1928. Hvis den første socialistiske stat skulle overleve, måtte den tage truslen om militær intervention alvorligt. Det krævede, at man opbyggede en sværindustri, der kunne matche de udviklede kapitalistiske lande. Og det skulle gå stærkt.

Økonomiske forberedelser

Med den socialistiske planøkonomi, der fandt sit udtryk i femårsplanerne, blev grunden lagt for at skabe en samlet militærindustri. I februar 1931 talte Stalin til en konference for ledere i den socialistiske industri. Her slog han klart fast:

“Vi er halvtreds eller hundrede år bag de fremskredne lande. Vi må indhente denne forskel i løbet af ti år. Enten gør vi det, eller de knuser os.” (Note 9)

På alle måder forsøgte man at forberede landet på forsvarskrig. Man begyndte at opbygge industrien ved Uralbjergene langt fra den vestlige og østlige grænse, hvor det var mest sandsynligt, at angrebene ville komme. Man moderniserede våbnene. Man øgede forsvarsbudgettet. Man forstørrede hæren og det stående beredskab. Også efter august 1939 forberedte man sig økonomisk på krigen. De økonomiske forberedelser betød da også, at Sovjets krigsproduktion langt oversteg den tyske i de afgørende år under krigen, selvom Sovjet i starten af krigen var tvunget til at flytte hele fabrikker fra den vestlige del af landet til industrien i Uralbjergene.

Det lykkedes via planøkonomiens fortjenester og folkets opofrelse at opbygge en masseproduktion af højtudviklede moderne våben. I 1940 nærmede Sovjet sig sin maksimale krigsproduktion, men først i 1942 viste den sovjetiske krigsproduktion sig at være

den tyske langt overlegen. (Note 10)

Det var netop det år, hvor krigen begyndte at vende. Hvor Tysklands fordele ved at have initiativet forsvandt.

Militære forberedelser

Sovjet og Stalin vidste, at krigen nærmede sig. Men hvor kom truslen fra? Som vi allerede har set, lagde Storbritannien og Frankrig konkrete planer om at bombe den sovjetiske olieindustri i Baku. Planer, som Sovjet ret hurtigt blev bekendt med. Japan var stadig en trussel, på trods af at man havde sluttet fred med dem i september 1939.

Men det aggressive fascistiske Tyskland blev fortsat betragtet som den mest sandsynlige modstander. Derfor forberedte Sovjet først og fremmest sine forsvarslinjer på et angreb fra Tyskland.

Oktoberrvolutionen havde givet Finland og de baltiske lande nationalstatslig uafhængighed. Disse små landes tragedie var deres placering i det store imperialistiske spil i Europa. Som kapitalistiske stater og gamle områder for stormagtsrivalisering – Tyskland, Storbritannien og Tsar-Rusland – fandtes stærke antikommunistiske strømninger i den herskende klasse. Disse opmuntredes af det aggressive fascistiske Tyskland og også af verdens største kolonimagt i 1920'erne og 30'erne, Storbritannien.

Sovjetunionens forhold til disse lande bestemtes ikke mindst af den helt reelle fare for en aggressionskrig mod det socialistiske land udløst af Hitlertyskland og/eller andre imperialistmagter.

'Vinterkrigen' med Finland og trakterne med de baltiske lande, der tillod placeringen af russisk militær i disse lande, var forsøg på at sikre, at Tyskland ikke brugte disse stater som et springbrædt til et angreb på Sovjet. Det samme gjaldt for de rumænske territorier Bessarabien og Bukovina, som et forsøg på at styrke forsvaret mod et tysk angreb.

Men Sovjet indgik aftaler med disse lande. Det optrådte ikke som besættelsesmagt i 1939 og 1940. Da Hitler udløste sin 'lynkrig' mod Sovjetunionen, gik Finland med i krigen på Hitlers side, og store skarer af antikommunistiske frivillige meldte sig til SS-bataljonerne fra de baltiske lande – de største udenlandske kontingenter på tysk side på 'østfronten'. Disses brutalitet over for jøder, kommunister og sovjetborgere

var ubeskrivelig.

Sovjetunionen og Den røde hær kom som befriere, da Hitlertyskland blev fordrevet og tvunget tilbage, indtil sejren over fascismen blev uigenkaldelig med indtagelsen af Berlin.

Det aggressive Hitlertyskland beskyldte Sovjetunionen for at være aggressiv og have planer om at erobre hele Europa. Korstoget mod kommunismen skulle angiveligt dæmme op for den bolsjevikiske fare. Hitlers krig blev fremstillet som en 'forebyggende' krig, for at bruge et moderne udtryk lånt fra den amerikanske imperialisme.

Den sovjetiske generalstab anså det for sandsynligt, at et kommende tysk angreb ville komme fra Balkan over Rumænien. I starten af 1941 lavede Den røde hær to militære øvelsesscenarier, hvor man fokuserede på et kommende angreb fra Tyskland, hvilket var endnu et klart bevis på, at man anså det for meget sandsynligt, at Tyskland ville bryde ikke-angrebspagten. Øvelse nr. 2 fokuserede først og fremmest på, at angrebet ville blive sat ind fra syd – altså Rumænien. Løbende blev det militære beredskab styrket. Man fik stadige underretninger om de tyske troppekonzentrationer og forsøgte hele tiden at tage nødvendige modforholdsregler, men hele tiden uden at give Tyskland en grund til at gå i krig.

I verdenskrig blev netop indledt ved at Rusland oprustede og mobiliserede til krig. Dengang forsøgte Tyskland at undgå en tofrontskrig med et angreb på Frankrig, inden Rusland kunne nå at angribe Tyskland. Det mislykkedes, men i det senere Sovjet frygtede man altså, at en alt for voldsom mobilisering ville fremskynde et tysk angreb.

De to øvelser viste, at det var muligt for tyskerne at trænge langt ind på det russiske territorium, uden at Den røde hær kunne forhindre det. Derfor besluttede man at flytte forsvarslinjerne længere ind i landet, da de lå for tæt på grænsen. Man nåede imidlertid ikke at færdiggøre dette projekt, inden krigen kom.

Den militære øverstkommanderende general Sjukov kom i maj 1941 med et forslag til, hvordan man mere offensivt kunne gå til modangreb i tilfælde af et tysk angreb. Det blev forkastet, og Sjukov har selv indrømmet, at hvis denne

mere offensive strategi var blevet en del af Den røde hærs strategi, havde det fået katastrofale konsekvenser:

"Havde den røde hær fået lov til at slå til på det tidspunkt, var den blevet knust umiddelbart."

Stalin var fuldt ud klar over risikoen for en nært forestående krig. Han var også klar over Den røde hærs svagheder og prøvede derfor at udskyde krigen længst muligt. Derfor blev det diplomatiske spil vigtigt. Kunne man via diplomatiske initiativer udsætte krigen, ville meget være vundet. Hver måned havde betydning for forstærkelsen af forsvaret.

Molotov fremhæver i sine erindringer, at Stalin allerede inden krigen var klar over, at Sovjet først i 1943 ville være klar til at møde Tyskland på lige fod. (Note 11)

Diplomatiet sættes ind

Man forsøgte at udsætte krigen, men uden at give afkald på de kommunistiske principper, uden at gøre knæfald.

Et af de diplomatiske tiltag, som man fra sovjetisk side foretog, var en handelsaftale med Tyskland på ca. samme tid som offentliggørelsen af ikke-angrebspagten. Logikken bag denne var, at så længe Tyskland kunne handle sig til de nødvendige varer, så var incitamentet for at gå i krig ikke så stort.

Mange historikere har påstået, at handelsaftalerne var afgørende for, at Hitler kunne gå i krig med Frankrig og Storbritannien, og senere skulle forsyningerne have betydet, at Tyskland kunne gå i krig med Sovjet. Problemet med denne forklaring er blot, at Tyskland først og fremmest fik de krigsvigtige råstoffer såsom olie fra Rumænien, og jernmalm fik man fra Sverige.

Varerne, som Sovjet leverede til Tyskland, var først og fremmest korn. Til gengæld fik Sovjet vigtige maskiner, der kunne bruges direkte i forsvarsindustrien. Således var handelsaftalerne mindst lige så fordelagtige for Sovjet, og Sovjets leverancer til Tyskland havde stort set ingen betydning for

Sovjet: Sejren over fascismen

Tysklands militære formåen.

Sovjet gennemførte i hele perioden en række diplomatiske tiltag, der på en række områder var rettet mod Tyskland. Nogle af disse var helt igennem bemærkelsesværdige.

I 1938 og igen i sommeren 1939 var der en række grænseslag mellem Japan og Sovjet. Efter underskrivelsen af ikke-angrebepagten mellem Tyskland og Sovjet (som Tyskland gennemførte uden at forhåndsorientere sine japanske partnere) var Japan tvunget til at revidere sin politik over for Sovjet. Allerede i september 1939 underskrev Sovjet og Japan en fredsftale.

Det åbnede også muligheder for at lave en mere bindende aftale med Japan. Den 13. april 1941 underskrev man således en neutralitetspagt uden om tyskerne, der ikke ønskede at se de to nationer nærme sig hinanden. Den 13. april 1941 blev det således gjort klart over for Tyskland at det ikke skulle regne med at få hjælp fra Japan, hvis det indledte en aggressionskrig mod Sovjet. Dette var endnu en diplomatisk succes, der gjorde det vanskeligere for tyskerne at indlede den aggressions- og udplyndringskrig, de forberedte.

Men nok så meget diplomati kunne ikke i længden holde nazisterne fra døren. Tidligt om morgenen den 22. juni 1941 gik Hitlers hære til angreb.

Myten om Stalins koma

Myterne om Stalins nervesammenbrud er vidt udbredte. Dykker man lidt ned i kilderne, viser det sig, at det er en stor løgn, opfundet af Hrustjov.

Stalin gik ikke i panik, han fastholdt selv ledelsen af partiet og var også den ledende kraft i den første vanskelige tid efter overfaldet på Sovjet. Nærlæser man nogle af de selvbiografier, der omhandler den tid, vil det skinne igennem, at Stalin var til stede hele vejen.

Nu da man har fået adgang til kilde-materialet, kan man se af mødekalendarer, at Stalin flittigt deltog i møderne. Man mest bemærkelsesværdig er dog den beskrivelse, Dimitrov kommer med i sin dagbog. Dimitrov blev beordret til Kreml kl. 07.00 den 22. juni. Her fortæller Stalin ham:

“De har angrebet os uden at stille nogen krav, uden at forlange nogen for-handlinger. Som røvere har de angrebet

os. Efter overfaldet, efter bombardementet af Kijev, Sevastopol, Sjitomir og andre byer, fremkom Schulenberg med en erklæring om, at Tyskland havde følt sig truet af den sovjetiske troppekonzentration nær østgrænsen og taget modforholdsregler. Finnerne og rumænerne er på tyskernes side. Bulgarien varetager Tysklands interesser i Sovjetunionen.”

Dimitrov beskrev stemningen således: *“Roen, fastheden og optimismen hos Stalin og alle andre er forbløffende. Regeringens erklæring, som Molotov skal læse op i radioen, redigeres. Instrukser gives til hæren og marinen. Foranstaltninger i forhold til mobilisering og krigsstatus. Et underjordisk sæde for centralkomiteens og stabens arbejde er forberedt.”*

Tydeligere kan det ikke siges. Stalin gik ikke i panik – tværtimod havde han fuld tillid til, at Den røde hær og socialismen ville sejre. Men nu var tiden ikke til revolution, forklarede Stalin:

“Det sovjetiske folk fører en fædrelandskrig imod det fascistiske Tyskland. Det drejer sig om at tilintetgørelsen af fascismen, der har gjort en række folk til slaver og derefter stræber efter også at gøre andre folk til slaver...”

Stalin og militæret

Meget er sagt om Stalins rolle under krigen. Som sagt gav Hrustjov Stalin eneansvaret for de store tab i starten af krigen. Spørgsmålet er, om det kunne være gået meget bedre, set i lyset af de klare tyske fordele. Stalin tog en del beslutninger som øverstkommanderende under krigen. Men han tog ikke beslutningerne alene. I alle vigtige beslutninger var en eller flere generaler medansvarlige for beslutningen. Der blev uden tvivl begået fejl i løbet af krigen - også af Stalin - men alt i alt lykkedes det at stoppe de fremrykkende tyske hære tre uhyre vigtige steder: ved Leningrad, ved Moskva og ved Stalingrad.

Stalins lederskab og store mod ved at blive i Moskva og inspirere forsvaret af byen var med til at holde tyskerne ude af Moskva hele krigen igennem.

Alt i alt var Den røde hærs indsats forbløffende igennem hele krigen. Hitler havde efter sine lynsejre over Frankrig og på Balkan troet, at Sovjet var en smal sag, der ville være overstået på et

par måneder. Der havde han forregnet sig. Han og Tyskland kom til at betale for sin fejltagelse med det totale nederlag i 1945.

I 1941 troede hele verden, inklusive Sovjets vordende allierede, Storbritannien, at Sovjet ville være nedkæmpet, inden vinteren kom.

“Kun” Sovjet, Stalin, samt de arbejdende masser verden over troede på socialismens styrke.

Efter vinterkrigen i 1940 fandt man en række mangler i militæret – især var der for mange dårlige kommandører.

Men som Stalin konkluderede på et centralkomitemøde i marts 1940:

“Når folkekommissariatet arbejder bedre, så vil vi have den bedste hær i verden.”

Som Dimitrov konstaterede ved krigsudbruddet den 22. juni:

“Kun kommunisterne kan besejre fascisternes ...”

De holdt løftet. 8. maj 1945 kapitulerede Hitlertyskland. Hele Europa var befriet for nazismens og fascismens åg.

Forkortet af KP

Noter

1. Se f.eks. Adam B. Ulam “Stalin, the man and his era”, der i en note omkring Stalins handlinger d. 22. juni og dagene efter skriver: “Så vidt angår Stalins færden [stammer oplysningerne hovedsagligt fra] det, der ser ud til at være en faktisk fremstilling i en historie skrevet af Alexander Tjakovskij ‘blokaden’ (1968)” s. 537.
2. Carley, Michael Jabara. “1939: the alliance that never was and the coming of world war II” s. 33.
3. Dimitrov/Dimitroff, Dagbøger/Tagebücher 07.09.39.
4. Carley s. 236 og Gorodetsky, Gabriel: “Grand delusion: Stalin and the German invasion of Russia” (1999) s. 17. En række af de faktuelle oplysninger i det følgende bygger på Gorodetsky.
5. Roberts, Geoffrey. “the Soviet Union and the origins of the second world war” (1995), s. 105.
6. Dimitrov, Tagebücher 21.06.41.
7. Dimitrov Tagebücher 21.06.41
- 8 Tjujev, Felix. “Molotov remembers” (1993), s. 22-23.
9. Munting, Roger “The economic development of the USSR”, s. 86-87.
10. Barber, John og Harrison, Mark: “The Soviet defence-industry complex from Stalin to Khrushchev” (2000), s. 100-101 og s. 111.
11. Tjujev, Felix: “Molotov remembers” (1993), s. 23.

EU-financieret vildledning

LO har i dag (10.05.05) udgivet et fire siders indstik i MetroXpress om EU-grundloven med støtte fra EU-Kommissionen.

- Den danske regering var taktisk nok til et nej tak til økonomisk indblanding fra Bruxelles i kampagnen forud for den kommende folkeafstemning. Men eliten i den danske fagbevægelse vil gerne lade sig bruge af kommissionen, konstaterer medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen

mod EU Ole Krarup.

- Når LO-avisen "EU-traktaten og lønmodtagerne" erklærer, at "den råber hverken ja eller nej" er det i sig selv en utrolig omgåelse af sandheden. Avisen er fyldt med vildledende postulater uden sammenhæng med virkeligheden. Mens svensk LO er på randen til at kræve udmeldelse af EU,

fordi EU-retten nu skal blande sig i fagbevægelsens ret til at forsvare sig mod underbetaling af østeuropæisk arbejdskraft, lovpriser LO EU's respekt for faglige rettigheder.

Den reelle situation er, at EU-systemet er en trussel mod den nordiske model for arbejdsmarkedet.

- Udvidelsen af EU misbruges i mange lande til at forringe arbejdstagernes løn- og arbejdsforhold. Det viser oplysninger fra Berlin, hvor lønnen er presset 40 procent ned, siger Ole Krarup og tilføjer:

- LO's avis rummer masser af fejlagtige oplysninger. Angiveligt skal ser-

vicedirektivet være lavet om, fordi mange er utilfredse. Men sandheden er ganske simpelt, at beslutningen er udskudt af frygt for, at den folkelige utilfredshed smitter af på folkeafstemningen om EU-grundloven især i Frankrig. Hvis EU-grundloven vedtages, kan EU's regeringsledere beslutte at gennemføre indholdet af direktivet med flertalsafgørelser, hvilket ikke er muligt i dag.

- Det eneste formildende, der kan siges om LO's avis, er at EU-støtten har begrænset LO-ledelsens fejlinvestering af medlemmernes kontingentkroner.

Folkebevægelsen mod EU

Nej til krig landskonference 22. maj

Søndag d. 22. maj kl. 10-16 holder Nej til krig landskonference på Karen Minde Kulturhus, Wagnersvej 19, for enden af Sjælør Boulevard, København SV (i forlængelse af "Fredsfestival 2005", der holdes samme sted dagen før)

Alle fredsaktivister og krigsmodstandere er velkomne.

Konferencen skal dels drøfte situationen i og omkring Irak, dels diskutere kommende aktiviteter mod besættelsen og den danske deltagelse.

P.v.a. Nej til Krig

Koordinationsgruppen

Helge Bo Jensen

Noget for noget

Korruption og bestikkelse anså dommeren
værende sædernes forfald,

- og straffede de formastelige strenge straffe,

- men at yde venner råd og vejledning, -

for at fremme deres sagers gang gennem retssystemet,

- og efterfølgende modtage whisky, cognac, cigarer
og hvad ellers bød sig,

anså dommeren ikke værende bestikkelse,

men god og forretningsmæssig pleje,

- og som prangeren kunne dommeren samtykke mundheldet

- noget for noget.

Lone Kellermann

20. marts 1943 -

30. april 2005

Kære Lone,

på denne smukke forårsdag, hvor gamle moder Jord skaber nyt liv, flyver du som en fri fugl henover verdens uendelige tag.

Vi sidder her i udkanten af junglen og lader minder, du tænder i os, flyve med.

Iben, din yndige datter, som senere sang med os i Savage Rose, legende og dansende i Christianias Grå Hal - med alle de andre gummistøvle-børn; mens du, Mama, med din stemme af ren og upoleret sjæl, fra scenen blev ét med hele tidens stemning af utæmmelig energi, trodsig fantasi, ubændig lyst til hinanden.

Du og det er i vores hjerter - og i det evige håb for fremtidens børn, for liv og kærlighed!

Håber du kikker forbi en dag lige så pludseligt som da du drøede henad vejen på den lille græske ø Skopelos, glad grinende til os fra bagagebæreren på en gammel knallert. Sådan, lige pludselig og allevegne, skal vi ses igen.

Annisette

NB

2. maj 2005

Talergi

I disse dage i forbindelse med 60-året for befrielsen er vi i særdeleshed udsat for misbrug af tal.

Den ene efter den anden slynger om sig med tal, der skal bevise, at netop han/hun har en vigtig pointe, en ny forklaring, en endegyldig sandhed osv.

Jeg vil derfor fuldstændig afholde mig fra at slynge læseren flere tal i hovedet, men i stedet stille nogle spørgsmål, som ikke altid er så enkle, som de måske kunne se ud.

Er det flertallet eller mindretallet af befolkningen i Danmark, der afgør Danmarks politik? Hvem tjener på dansk krigsdeltagelse og dansk medlemskab af EU og NATO? Hvem beslutter, hvad der produceres, og hvor? Hvem beslutter varenes prisfastsættelse? Hvem prioriterer den danske

sundhedsindsats? Hvem afgør, hvad der er vigtigst, hensynet til økonomien eller til jordens og menneskenes fremtid?

Hvem er krigenes ofre? Er flygtningestrømmene, er overdødeligheden af sult og sygdom, er eftervirkningerne af masseødelæggelsesvåben og tortur regnet med? Eller er det tabene af generaler, torturbødler og slavepiskere, der begrædes?

Hvem er de syge? Er de såkaldte misbrugere, der flygter fra virkeligheden, syge? Er de unge, der begår hærværk og kriminalitet i et samfund, hvor der ikke er plads til dem, syge? Er alle de, der bruger al deres fritid i storcentre og på tilskuerpladserne, syge? Er de, der uden forbehold sælger deres krop og deres forstand, syge?

Hvem mangler mad? De, hvis jorder

er blevet brændt og udpint, de, der arbejder under slavelignende forhold, de, hvis produktion bliver ødelagt af internationale handelsregler. Men også de, der ikke kender madvarernes indehold, de, der er nødt til at købe det billigste, og de, der er blevet afhængige af sukker og andre unødvendige tilsætningsstoffer.

Der kunne stilles mange andre spørgsmål. Mit facit på regnestykket bliver hver gang, at en uendelig lille del af Danmarks og jordens befolkning har magten over liv og død for det uendelige flertal.

Svaret er nødvendigvis strofen fra Internationale: Rejs jer, fordømte her på jorden. Det gærer, og utilfredsheden vokser overalt på jorden, medens irakerne modigt kæmper for os alle. Der er grund til at mange danskere er bange for fremtiden. Lad os sammen tage fremtiden i hånden og med fælles handling forandre frygten til kampen for fremtiden. *GBe*

Fredsfestival 2005

Karens Minde Kulturhus lørdag den 21. maj

Wagnersvej 19 - for enden af Sjælør Boulevard, København SV

11 - 13 RØDE HORN - MAJSTANGEN REJSES - FOLKETS HUS SPILLEFOLK

13 VELKOMST V. VALBY OG SYDVEST MOD KRIG
JESPER KLEIN

PER WARMING SYNGER

LONE HERTZ RECITERER EN FREDSTRIOGI
ERIK STINUS LÆSER DIGTE

14³⁰ **CATBIRD** MED BILLIE KOPPEL, FRANK HASSELSTRØM, STEVE OG ANDERS SPILLER

14⁴⁵ DEBATARRANGEMENT OM TROPPENE I IRAK V. NEJ TIL KRIG

- SØRN'SENS GØGL & ANNA LÆSER EVEN-
TYR VED FREDSVAGTENS FRIHEDSGUDINDE

15³⁰ CAJUN-CUISINE BAND

16³⁰ SARA MATTHAI STINUS DIGTE

16⁴⁰ **DAVID ROVICS** SYNGER

17³⁰ GRILL-KØKKEN 25 - 75 KR

18 FRI SCENE I PAVILLON'EN

19 BO RICHARDT, FÆLLESSANGE MM.

19⁴⁵ PER WARMING

19³⁰ **JAN HAMMARLUND**

20 **ANNE FEENEY**

21³⁰ AFTEN-CAFÉ MED OVERRASKELSER

13 - 18

UDSTILLINGER: FREDSPAKATER FRA HELE VERDEN - PIIS ART - FOTOS FRA KOSOVA - MM. **BODER** MED MATERIALER FRA DE DELTAGENDE ORGANISATIONER OG BOG- OG PLAKATSALG. **MALING AF FREDSPAKATER** MED VEJLEDNING AF JØRGEN BUCH. **FILMFOREVISNINGER**, HERUNDER EN DANMARKSPREMIERE - PROGRAM PÅ DAGEN **DIE-IN** - FORBEREDELSE TIL EN FREDELIG AKTION PÅ CHRISTIANSBORG SLOTSPLADS M.M.M.

Danske tropper hjem, NU - Stop besættelsen af Irak

DELTAGENDE ORGANISATIONER

VALBY OG SYDVEST MOD KRIG - HVIDOVRE FOR FRED - NEJ TIL KRIG - FREDSVAGTEN - KUNSTNERE FOR FRED - MALERAKTIVISTER - DIE-IN - GRUNDLOVSKOMITÉEN 2003 VEDR. IRAK-KRIGEN - FREDSSKATTEFONDEN - FORENINGEN OPRØR - FORENINGEN OKTOBER - INTERNATIONALT FORUM - KOMITÉEN FOR ET FRIT IRAK - HUMAN RIGHTS MARCH - DANMARKS SOCIALE FORUM - RADIO STATION 2000 - DKP STORKØBENHAVN - ÆNHEDSLISTEN VESTERBRO/SYDVEST - APK OG DKU KØBENHAVN - INTERNATIONALE SOCIALISTER

OKTOBER BOGBUTIK København

**Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50**

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn Skibhusvej 100

**5000 Odense C
66 14 89 83**

**Åbningstid:
Hverdage 12-17.30**

Oktober - Århus Ny Munkegade 88 kld.

**8000 Århus C
86 18 40 06**

**Åbningstid:
Man, ons, fre 14-17.00**

Festen er forbi

Regeringen har som på så mange andre områder misvisende tildelt sin nedskæringskommission navnet 'Velfærds-kommissionen'. Kriteriet og formålet for kommissionen er klare og utvetydige: Den danske politik på fortrinsvis arbejdsmarkeds- og socialområdet skal tilpasses EU's krav, hvilket betyder besparelser, nedskæringer, privatiseringer, øget fleksibilitet, mere nedslidning og derigennem en total og endelig demontering af de sidste rester af det såkaldte velfærdssamfund.

Kommissionen burde rettelig kaldes Farvelfærds-kommissionen.

Den deraf kapitaliserede pengemængde skal bruges til skattelettelser for de rigeste, direkte og indirekte erhvervstilskud (heriblandt tilskud til udflagende virksomheder) samt til militær oprustning.

For den arbejdende og arbejdsløse befolkning, for pensionister og børn kan vi konstatere: Festen er slut!

Det er ganske også misvisende, idet vi er mange, der spørger: *Hvilken fest?*

Fakta er, at den såkaldte velfærd i årtier har været under afvikling. For tyve år siden kunne man med sin indbetalte skat se frem til en folkepension, der trods alt gav levevilkår, man kunne overleve på. Man kunne blive behandlet på offentlige sygehuse uden synderlig lang ventetid. I dag må man betale for dette. Børnene var sikret uddannelse via det offentlige. I dag blomstrer privatskoler, fordi folkeskolen er blevet udsultet og misrøgtet. Der eksisterer i dag ikke ét bibliotek, ikke ét apotek, der ikke er afhængig af egen omsætning.

Det er ikke nok for kapitalen, de borgerlige og socialdemokratiske kræfter: *Der skal lukkes og slukkes!*

For at manipulere befolkningen benytter regeringen – igen – misvisende begreber: Ældrebyrden og forsørgerbyrden er for stor. Vi kommer til at mangle arbejdskraft. De lyver.

Vi har ikke flere ældre, end vi kan "forsørge". Produktiviteten og produktionen er så høj som aldrig før, men pengene forsvinder i private lommer. Vi har udelukkende 8-900.000 i den erhvervsaktive alder på overførselsindkomster, fordi de er nedslidt eller dømt til at "stå udenfor". Enhver tale om mangel på arbejdskraft i den situation er vanvid!

Faglig kommentar

Vi har ikke flere ældre, end vi kan "forsørge". Produktiviteten og produktionen er så høj som aldrig før, men pengene forsvinder i private lommer. Vi har udelukkende 8-900.000 i den erhvervsaktive alder på overførselsindkomster, fordi de er nedslidt eller dømt til at "stå udenfor". Enhver tale om mangel på arbejdskraft i den situation er vanvid!

Jesper Jespersen, som er professor i økonomi ved Roskilde Universitetscenter, har begået en rapport, der i den henseende er meget interessant. Budskabet er meget klart og logisk:

Vi kan opnå et rigere samfund og mere velfærd ved at skabe flere arbejdspladser ved at nedsætte arbejdstiden.

Rapporten er en dokumentation af karakteren af regeringens og Farvelfærdskommissionens tankegang og politik, ligesom den angiver det fornuftige i at rejse kravet om nedsat arbejdstid. På den led supplerer den de udsagn, som økonomen Frank Aaen tidligere har påvist: Med en arbejdstidsreduktion

til 20 timer om ugen kan vi bringe alle i arbejde.

Der er samfundsmæssigt plads til det!

Jesper Jespersen fremsætter ikke de samme markante forslag som Frank Aaen, men nøjes med at hudflette regeringen og dens kommissions politik. Han efterlyser en aktiv økonomisk politik, som han finder, at Nyrup-regeringen førte i 90'erne. Til dette benytter han statistisk materiale, der – uomtvisteligt korrekt – påviser, at de af arbejdsmarkedet udstødte siden 1994 er reduceret i antal. Han forbigår dog det faktum, at der netop i denne periode fandt et internationalt konjunkturopsving sted, hvis resultater Nyrup forsøgte at tage æren for.

Jesper Jespersen sidder fast i den økonomiske "videnskab", hvoraf politikerne blot skal erkende den sunde fornuft, hvorfor hans forslag strandes på appeller til samme.

Han bliver voldsomt skuffet, når Socialdemokraternes nyvalgte formand Helle Thorning-Schmidt sætter sig til regeringens forhandlingsbord med det formål at indgå forlig i realpolitikens og globaliseringens navn.

Jesper Jespersen forbliver i sin egen lille socialdemokratiske verden, hvorfor hans rapport da også er blevet taget imod med kyshånd af organisationen Fagligt Ansvar, der har lagt den ind på deres hjemmeside, hvor den læses i fuld udstrækning.

Det vil være en illusion at tro, at magthaverne vil gennemføre denne politik, da den er i direkte modstrid med kapitalismens økonomiske love, hvor den private tilegnelse af kapital og profit er hellig. Nedsat arbejdstid kræver kamp, klasse mod klasse!

Det vil ligeledes være en illusion at tro, at en tilkæmpet nedsat arbejdstid under kapitalismen vil være et varigt gode. Det kræver socialisme!